

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

Par CILVĒKIEM,
kas rūpējas

3. lpp.

AR DZIESMU
DZIEDĀŠANU
NEBŪS LĪDZĒTS!

Saruna ar aitikopi Andri Paulu-Pāvulu

5. lpp.

NO KĀ BĒGA UN
BĒG LATVIEŠI?

6. lpp.

MŪSDIENU DRAUDI
DVĒSELEI UN
ĶERMENIM

Intervija ar bērnu klinisko psihologu
Irīnu Medvedevu

7. lpp.

Bet atvaino, LATVIETI...

8. lpp.

KAS OTRAM BEDRI ROK...

Birkavs, Godmanis, Gailis,
Andris Bērziņš, Krištopāns,
Šķēle, Krasts un Kalvītis,
Vaira Viķe, Repše...
Vai tos visus nosaukt var...
Kā pie siles tikuši –
Nez kur kaunu likuši?!
... Bučojas ar okupantiem,
Klanās svešzemju kungiem...
... Tautu kaunina:– “Kā var –
Okupantus ārā mest –
Tos uz Rusu zemi vest!”
Tā lielā okupantu varza
Tautu pliku aplaupīja.
Maizi bērniem atņēmuši
Un no mājām padzinuši!...
Tagad dzīres rikoja,
Un vēl dziesmas dziedāja!...
“... Nu vairs nebūs letiņu,
Kas mums kaut ko pārvestu.
Kopā mēs ar nodevējiem –
Latvju zemi nozagām –
Ārziemniekiem pārdevām!”
... Aber, kungi, ministri,
Jums jau arī cilpa draud!
Tiem, kas latvjiem bedri rok, –
Paši tajā iegrūt var!!!

Maiga Guna Jākobsone

KATALONIJAS CĪŅA PAR NEATKARĪBU

11. septembrī 1,6 miljoni katalāņu, iedvesmojoties no 1989. gadā rīkotās baltiešu akcijas “Baltijas ceļš”, sadēvēs rokās un veidoja “Katalonijas ceļu”, paužot vēlmi atdalīties no Spānijas un atgūt savu valstisko neatkarību.

Saruna ar Rīgas domes deputātu, bijušo
Saeimas Ārlietu komisijas vadītāju
Aleksandru Kiršteinu

DDD: 4. septembrī, pirms katalāņu akcijas, tu piedalījies Barselonā rīkotajā preses konferencē, lai pastāstītu par Baltijas valstu pieredzi, rīkojot

1714. gada 11. septembrim, kad notika tā saucamais “Mantojuma karš”. Spānijas karalim nebija bērnu, tādēļ varu pārņēma franču Burbonu pārstāvis, kuram

“Katalāņi nav pazaudējuši šo vēsturisko atmiņu, tādēļ neapmierinātība un nevēlēšanās būt Spānijas sastāvā nezūd. Katalāņi negrib samierināties ar to, ka Spānija to gadsimtiem ilgi ir apspiedusi, piesavinājusies tās naudu.”

“Baltijas ceļu”. Droši vien daudzi nezina Katalonijas vēsturi, tādēļ, lūdzu, pastāsti, kādēļ katalāņi rīkoja šādu akciju.

Aleksandrs Kiršteins: Katalonijas pirmo konstitūciju pieņēma 1283. gadā, bet Spānijas tikai 1812. gadā. Katalonija kā neatkarīga valsts pastāvēja līdz

bija pretenzijas uz Katalonijas teritoriju. Burbonu pakļautībā esošais Spānijas karaspēks aplenca Barselonu, kas pēc astoņpadsmit mēnešus ilgām kaujām kapitulēja, un Katalonija tika pievienota Spānijai.

Latvijā daudzi nezina, ka katalāņi ir tauta ar senām un bagātām kultūras

tradīcijām, savu valodu¹, kas ir atšķirīga no spāņu valodas. Katalonijā šobrīd ir 7,6 miljoni iedzīvotāji, bet katalāņi dzīvo arī Francijā, Andorā, Valensijā un Itālijā – tāpat kopumā ir aptuveni vienpadsmit miljoni katalāņu.

DDD: Tātad Spānija okupēja Kataloniju?

A.K.: Jā, turklāt okupācija notika ļoti nežēlīgā veidā. Astoņpadsmit mēnešus spāņu karaspēks bija aplencis Barselonu, apšaudot un graužot pilsētu, lai piespiestu vienu no vecākajām Eiropas nācijām pakļauties, atsakoties no sava parlamenta. Pēc tam, kad Barselona tika ieņemta, spāņi nežēlīgi izrēķinājās ar visiem, kuri bija pretojušies. Piemēram, ģenerālim Moragesam (*Josep Moragues i Mas*) nocirta galvu un par biedu katalāņiem divpadsmit gadus to izlika apskatei pie pilsētas galvenajiem vārtiem.

Katalāņi nekad nezaudēja cerību atjaunot savu neatkarību. 1931. gadā

pēc monarhijas krišanas, republikāniskās Spānijas laikā Katalonija proklamēja savu neatkarību, taču pēc Franko sacelšanās un uzvaras Katalonijas prezidents emigrēja uz Franciju, kur viņu arestēja un izdeva atpakaļ Spānijai. 1940. gadā viņu sodīja ar nāvi. Pēc Franko nāves Katalonijā sākās lielas demonstrācijas, prasot atjaunot valsts neatkarību. 1980. gadā notika pirmās vēlēšanas, kurās tika ievēlēts Katalonijas parlaments.

Turpinājums 4. lpp.

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Ivars Prūsis

www.infoagentura.wordpress.com

Bērnu tirdzniecības bizness ir viens no amorālākajiem un peļņu nesošākajiem biznesiem pasaulē, kurš ir pielīdzināms narkotiku un ieroču tirdzniecībai. Tā kā bērnu tirgotājiem Latvijā ir liela ekonomiskā un politiskā ietekme, un viņu darbība kļūst arvien nekaunīgāka, došu īsu ieskatu kā tas notiek.

Var nosacīti izšķirt leģālu un nelegālu bērnu tirdzniecību. Nelegālajā – bērni tiek gluži vienkārši nolaupīti. Šāds bērnu iegūšanas veids eksistēja jau Padomju laikā. Piemēram, kāds reāls gadījums, kurš notika 1980-o gadu beigās. Vecrīgā gaišā dienas laikā mātei pazuda bērns. Māte uz īsu mirkli novēr-

sa uzmanību no bērna, un viņš blakām vairs nebija. Sākot bērnu meklēt, māte ieraudzīja, kā sveša sieviete ātrā soli ved viņas bērnu nezināmā virzienā. Viņa pieskrēja klāt un jautāja, kur un kāpēc tiek vests viņas bērns, uz ko svešā sieviete apjukusi murmināja, ka viņa domāja, ka bērns ir pazudis, un ātri aizgāja. Aptuveni šādi notiek bērnu nolaupīšanas. Te gan ir jāpiebilst, ka visticamāk nolaupāmie bērni jau laicīgi tiek noskatīti.

Savukārt leģālajā bērnu tirdzniecībā tie tiek adoptēti (pārsvārā uz ārzemēm), un tieši šis bērnu tirdzniecības veids pieņemams spēkā gan Rietumos, gan arī Latvijā. Viens no argumentiem ar ko aizsedzas bērnu tirgotāji, apmūļojot gana daudzus cilvēkus, ir tas, ka adoptētajam bērnam tā būs labāk, ka viņam būs labāki

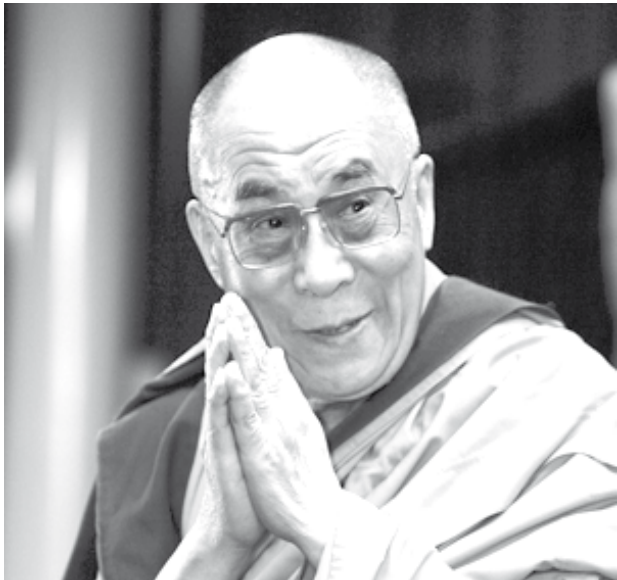

Māmiņ, glāb mani no Bāriņtiesas!

materiālie apstākļi, labāka dzīve utt., un, ja arī ir jāpārvar kādi birokrātiskie šķēršļi un jāmaksā par to, tad tas nekas, tas viss taču tiek darīts paša bērna labā. Holivudā ir pat uzņemta sirdi plosošā bērnu tirdzniecības propagandas filma (“The Tall Man”, 2012),

kura vēsta par iejūtīgiem un pilnīgi pozitīviem bērnu nolaupītājiem, kuri to dara pašu bērnu dēļ un pēc tam viņus pārdod (tieši pārdod, nevis atdod) labām ģimenēm, kurās bērniem, protams, ir labāk nekā pašu ģimenēs...

Turpinājums 6. lpp.

JAUTĀJUMS PAR INTERVIJU AR DALAILAMU

Lasītāja jautājums

Labdien!

Noskatījos LNT rādīto interviju ar Dalailamu. Vai laikrakstam “DDD” nebija iespējas tikties ar Tibetas pārstāvi? Būtu bijis ļoti interesanti lasīt, ko Dalailama domātu par Latvijas okupācijas nelikvidētajām sekām. No Dalailamas atbildes aktierim Keišam par nacionālismu un patriotismu varu spriest, ka Dalailama ieteiktu vēl vairāk mīlēt kolonistus.

Ar cieņu,
Viktors Ozoliņš

“DDD” redakcijas atbilde

Laikraksta “DDD” veidotāji noskatījās LNT interviju ar Dalailamu. Esam vienprātis ar Viktoru Ozoliņu, ka Dalailama izskatījās ļoti vājš sarunu biedrs. Īpašas vēlēšanās intervēt viņu mūsu avīzei nebija. Tas vien, ka Dalailama slavē Eiropas Savienību, liecina, ka viņš nesaņemot un neredz Eiropas Savienību kā netikumības un pagrimuma cēloni un izplatītāju. Vai tad Dalailama nezina, ka dziļi amorālais homoseksuālisms ir Eiropas Savienības vizītkarte?!

Piekrītam Viktoram Ozoliņam, ka visticamāk Dalailama ieteiktu latviešiem vēl vairāk pakļauties kolonistiem un mīlēt tos...

VĒSTULES

ČEKAS MAISOS KODES?

Tie kažoku apmeta aši –
Un tautas frontē atkal kņasi:
Ir lozungi pareizie topā,
Uz gaišo nākotni – oppā, oppā!
Un atkal ir: “*Partija naš rulevoj*”...
Bet Antiņi grib maisus raisīt,
Un lozungā “Partija+tauta=vienoti”
Alerģiskus caurumus taisīt,
“Krējumu” ar “paniņām” maisīt?

Šāds nu “ekskluzīvs” radās pēc “Baltcom” interaktīvās klausītāju aptaujas par “čekas maisu” atvēršanas nepieciešamību, vērojot tumšo “sarkano” nomenklatūras pārstāvju pretošanos, lai tik paliktu “pelēko kardinālu” privilēģēto kārtā.

Veiksmi jums tautas gara atmodas veicināšanā!

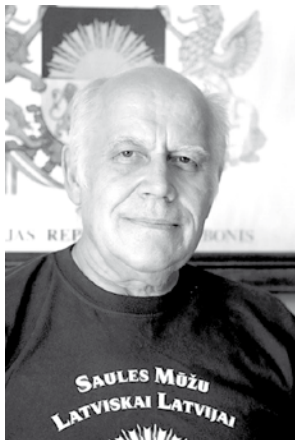
Ar cieņu,
A. Plinta

ANEKSDOTE, PAR KURU VAR NESMIETIES

Krievu valodu aizliegt nedrīkst, jo – kā tad mēs lamāsimies? To ļoti labi saprata VV-F. Iebraucot Latvijā uz palikšanu, viņa ļoti ātri uztvēra, ka “mata” mēle ir ļoti viegli apgūstama. Pietiek zināt dažus (!!!) vārdus un var lieliski saprasties. Tāpēc viņa svētās dusmās kā nederīgu atmata atpakaļ Saeimas pieņemto “pārāk latvisko” Valsts valodas likumu. Žēl, bet vēl līdz šai dienai *eks-prezident* kas “nopelni” nav pienācīgi novērtēti. Toties krievvalodīgie gavile!

Jūlijs Trops

Kirhenšteini

Lotārs Stūre

Svešumā, ASV

Ikvienam latvietim, kas zina savas tautas vēsturi, pieminot Kirhenšteina vārdu, uzjundīs ļoti nepatīkama nodevības aura. Augusts Kirhenšteins, tāpat kā Vilis Lācis, Latvijas brīvvalstī baudīja pārtikušu dzīvi, bet klusībā nodevīgi skatījās uz “strādnieku paradīzi” austrumos no Zilupes.

Agrāk PSRS, tāpat kā tagad Krievija, rikoja lepnas, režīmu slavinošas dzīres ar galdiem, kas lūza no ēdieniem un dzērieniem, tur liksmoja mūsu *kirhenšteineidīgie* un *lāčveidīgie* pakalpiņi, tikmēr viņu pašu tauta mira badā.

Arī tagad šādas dzīres riko Krievijas vēstniecība gan Antonijas ielā, gan Jūrmalas rezidencē, tās apmeklēt nesmādē, lai ēstu no Vešņakova rokas melnos ikrus, *ulmaņi*, *zatleri*, *gaiļi*, *lembergi*, *šleseri*, *šķēles*, *cimdari*, *sudrabas*... un citi no “mūsu elites” krievmīļu varzas (Ja viņi viesotos pie Krievijas vēstnieka, lai pieprasītu deokupāciju un dekolonizāciju, tad būtu pelnījuši uzslavu, taču diemžēl šī “elites” kompānija ir tikai verdziski roku bučotāji...).

Šādas viesības rīko arī Briselē, lai ar ikriem un lepnēm ēdieniem un dzērieniem barotu iztapīgos pakalpiņus, kuri, izkalpojoties rietumu kungiem, savai tautai ir piespieduši

savikt jostas un noplēsuši deviņas ādas pār acīm.

Pieminētais Augusts Kirhenšteins kļuva par PSRS okupācijas režīma raustāmo lelli, kas pakalpiņi izpildīja pavēles, arī sarīkodams viltus Saeimas vēlēšanas. 1940. gada 5. augustā viņš brauca uz Maskavu, padevīgi lūgdamies, lai Latviju uzņem “vergu impēriju”. Viņš parakstīja visus dekretus, lai totāli likvidētu Latvijas valsti.

Vien vācieši nespēja okupētajā Latvijā dabūt augstas raudzes latviešu kangaru, tāpēc vietvalži bija tikai vācieši. Nevarētu teikt, ka vācieši arī citur bija tikai neveiksminieki. Norvēģijā tie atrada Kvislingu, bet Francijā šādu nodevēja birku piekāra ģenerālim Petēnam, kaut gan tas bija neokupētās Francijas daļas prezidents, kas sadarbojās ar Vāciju. Antantei bija izdevīgi viņu mainīt pret savējo de Gollu. Apgrēkojušies saņēma bargus sodus.

Diemžēl 4. maija Latvijā var visādi izkalpoties un

referendumu, bet nodevēju jūdasi to liedz. Bet to gan neliedza, kad naidīgie pārkrievotie žīdi un citi okupanti, kolonisti prasīja referendumu par okupantu valodu, veltīgi iztērējot pat divus miljonus latu, kaut arī Centrālā vēlēšanu komisija, Valsts prezidents un Saeima šo nelietību varēja jau iedīgli apturēt! Bet viņi deva zaļo gaismu provokācijai.

Eiro arī tiek uzspiests ar varu un meliem, ar dārgu propagandu. Vai šo naudiņu nebūtu lietderīgāk atdot pensionāriem, bērniem un veselības nozarei? Melīgi propagandē, ka tauta neko nezaudēs un pat cenas necelsies! Lai to panāktu, bija jaapspiež “VL-TB/LNNK” pretestība... Diemžēl glēvuļi piekrita un par jūdasa grasi nodeva savu vēlēšanu.

Patiesības aina ir pavisam cita, nekā to mālē propagandisti. Mums būs jāatdot arī Latvijas zelts – ne jau 4. maija kangaru iegūtais, jo viņi nav nopel-

Bet kirhenšteina – radījumam, kuram latvju tauta ir tikai splaujamais trauks un mīļš ir kundzības un mantrausības spīdošais vagara amats EK, šāda nodevība ir gluži kā pašmērķis.”

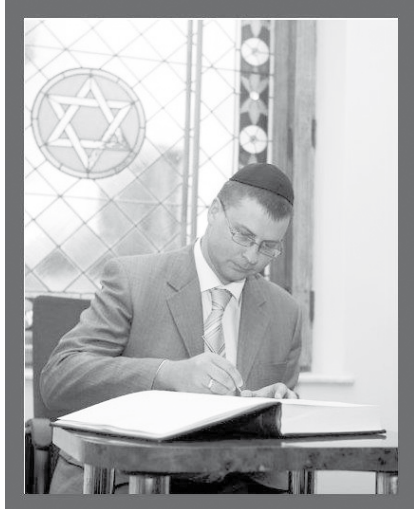
pat nodot, bet tiek cauri sveikā. Kolhozu un saimniecību iznīcināšana, Parex banka, Liepājas Metalurģs, vilciena iepirkumi, kuģu sagriešana, Abrenes nodevība, Valsts valodas likuma noplicināšana, pilsonības izdāļāšana un citas dažāda veida un stila mahinācijas – viss ir ticis noklusēts...

Latviešiem vēl ir palicis nacionālais lepnums – lats. Tauta no tā negrib atteikties. Tauta arī pieprasa

nījuši pat ne zelta gramu. Būs jāatdod viņu nīstamās brīvvalsts zelts un papildus vēl jāiegulda nenormāli lieļi naudas līdzekļi. Dalība t.s. “Eiropas Stabilitātes mehānismā” (ESM) tā dalībvalstīm rada finansiālās saistības, kas izpaužas kā ieguldījumu veikšana ESM pamatkapitālā jeb apmaksājamajā kapitālā un vajadzības gadījumā kapitāla pēc pieprasījuma nodrošināšanā. Pēc sākotnējiem

aprēķiniem pirmajos piecos gados pēc iestāšanās eirozonā Latvijai ESM būs jāiegulda aptuveni 40,4 miljoni eiro (28,4 miljoni latu) katru gadu, bet pēc 12 gadu pārejas perioda atlikusī ieguldāmā summa veidos aptuveni 113 miljonus eiro (79,42 miljonus latu). Līdz ar to kopējā iemaksu summa būs 315 miljoni eiro (221,4 miljoni latu). Savukārt vajadzības gadījumā (pēc pieprasījuma) Latvijai pirmajos piecos gados ir jāgarantē jeb jābūt gatavai samaksāt 1,5 miljardi eiro (1,05 miljardi latu), bet divpadsmitajā gadā – 2,4 miljardi eiro (1,43 miljardi latu).

Jautājums, kāda var būt latvietim proritāte vēlē savai tēvu zemei ļaunu un ar varu un meliem uzspiest šo slogu un nodevības nas-tu tautai? Bet *kirhenšteina* – radījumam, kuram latvju tauta ir tikai splaujamais trauks un mīļš ir kundzības un mantrausī-

bas spīdošais vagara amats EK, šāda nodevība ir gluži kā pašmērķis. Nodevību viņš var veikt ar “mierīgu” sirdi, jo, šķiet, neviens par šo nelietību pat elpu neuzpūtīs un neprasis atbildību. Jo šajā visatļautībā arī neviens īstens nelietis un blēdis ar stipru aizmuguri cietumā nav ielikts. Vai jaunais *Kirhenšteins* savā pakalpībā kā raustāma lelle nav jau pārspējis veco Augustu Kirhenšteinu?

DIPLOMATISKĀ VALODA

A.V. Gremze

Beidzot var saskatīt atsevišķas pazīmes, ka arī kāds no režīma pārstāvjiem sāk mosties no salda miega un ir spiets ieraudzīt nepievilcīgo patiesību. Vai nu tā ir tikpat kā snaudošā sirdsapziņa, vai arī to ir veicinājusi neatlaidīgi brīdinošā tautas balss, bet visticamāk tā ir nedrošības sajūta par sava sēdekļa stabilitāti, kas radusies pēc pēdējām pašvaldību vēlēšanām.

Kāds ir pamatoti ievērojais, ka eiro fani “par katru cenu” vēl cenšas ielēkt nolēmībai atvēlētajā vilcienā, lai vismaz kaut kādi saglabātu cerības savai nākotnei. Arī tā saucamie investori, redzot situāciju no malas, cenšas atbrīvoties no saviem nekustamie ipašumiem – esot pienācis brīdis, kad atkārtoties 19. gadsim-

ta notikumi, un latviešiem atkal tiekot dota “iespēja” izpirkt savu zemi no kolonizatoriem. Bet, ak, vai! Vēl nav nonākts līdz tam, lai apjēgtu, ka ir iznīcināta pašreizējā pircēju paaudze – katrs vēl cenšas noēst to pašu, kas palicis pāri no pirmskara Latvijas.

Labākie apstākļi Latvijā tiek radīti okupantiem. Latvieti var nepieņemt darbā, ja viņš nezina krievu valodu. Jau okupācijas seku nelikvidēšana pati par sevi ļāva okupantiem nostiprināt privilēģēto stāvokli, kas ir saglabājies līdz mūsdienām. Viņu saimniecības sekas redzam it visur – “Liepājas Metalurgu” ieskaitot. Visur, kur vien ir kaut kas vairāk iegūstams, kā Rīgas Brīvostā (Melņiks), Vālmieras Gaļas kombinātā (Černijs), tāpat daudzos piena pārstrādes uzņēmumos, kas

4. maija režīmam varētu ļoti labi veltīt čigānu asprātību: “Kauču tu slīkdams dzert prasītu!”

izputina mūsu tradicionālo lauksaimniecību, un citur – visur *šiverē* okupanti. Latvieši vairs nejūtas kā savā valstī, jo cieš no nemītīga spiediena no okupantiem, pret kuru nekaunību latviešu smalkjūtība izrādās bezspēcīga.

4. maija režīmam varētu ļoti labi veltīt čigānu asprātību: “Kauču tu slīkdams dzert prasītu!” Cik gan cilvēkam ir jābūt apmātam un alkstošam pēc personīgā komforta un izdevīguma, lai paliktu neredzam patieso ainu?! Vai pašvaldību vēlēšanu rezultāti Rīgā latviešvalodīgajiem varnešiem nav radījuši bažas, kas ar vaļējām acīm ļautu

ieskatīties kaut vai pašu nākotnes izredzēs? Režīms pašreiz mēģina izspēlēt pēdējo trumpi “Cerība uz ES”. Bet ar dzīves pieredzi apveltītie ļoti labi zina, cik vienkārši no neveiksminiekiem novēršas šķietamie draugi. Lielākas izredzes uz Eiropas Savienības atbalstu ir tieši okupantiem – to nepārprotami var novērot visur pasaulē. Un latviešu tauta kārtējo reizi būs pamesta ķīlnieka lomā.

Pēc S. Aboltīnas domām, Kabanovam mandātu ir devusi “tauta” (tulkosim no diplomātiskās valodas – tādā latviski: okupanti). Vai ir vēl kādi jautājumi?! Ir. Kad sāksim runāt latviski?

Sent-Ekziperī: “CILVĒKS – vispirms tā ir atbildība”

Pirms vairākām nedēļām laikraksta “DDD” redakcijai piezvanīja lasītāja, kura kopš agras bērnības ir dzīvojusi Rīgā un atceras, kāda bija Latvijas galvaspilsēta pirms okupācijas. Viņa pastāstīja, ka Ulmanlaikos Rīga ir bijusi tīrāka un sakoptāka, taču pauninieki, kas kā okupanti ievācās jaunajos dzīvojamajos rajonos, atnesa netīrību un nekārtību. Sieviete norādīja, ka viņas bērnībā Latvijas brīvvalsts laikā tika mācītas arī rūpes par augiem un dzīvniekiem un nosodīta cietsirdīga attieksme pret dzīvību, taču šie latviešu tikumi nebija modē okupācijas laikā un pilnībā nav atjaunojušies vēl joprojām. Viņa sacīja: “Piemēram, klaiņojoši kaķi. Es tik tiešām neatceros, ka pirms kara Rīgā būtu tik daudz šo nelaimīgo dzīvnieciņu! Ja nu vienīgi tirgus, noliktavu un rūpnīcu rajonos, taču tur vi-

ņiem bija kaķa pienākums – pelu un žurku ķeršana. Bet es neredzēju tādas kaķu barus dzīvojamo māju pagalmos! Manuprāt, latvietim raksturīgas ir rūpes par tiem, kurus viņš pieradinājis, taču šie pauninieki ieviesa jaunu modi – izmest apnikušos kaķus vai sadzimušos kaķēnus uz ielas, lai par tiem rūpējas sabiedrība...”

Jāatzīst, līdz šim mums, “DDD” veidotājiem, pat prātā nebija ienācis rakstīt par pilsētas kaķu problēmām – ir taču daudz nopietnāki jautājumi! Tomēr mūsu lasītājas teiktais lika paraudzīties uz to ar citām acīm – būtībā kaķi ir likumīgi Latvijas iedzīvotāji, dzīvas būtnes, kuras cilvēks ir pieradinājis, tāpēc ir arī par viņu klātbūtni pilsētās atbildīgs. Atcerēsimies, Sent-Ekziperī grāmatā “Mazais princis” uzsver: “Mēs atbildam par tiem, ko

esam pieradinājuši... Cilvēks – vispirms tā ir atbildība.”

Ap daudzdzīvokļu mājām Lubānas ielas sākumā, kur atrodas “DDD” redakcija, arī ložnā un saulītē gozējās daži kaķi. Tomēr mums ir paveicies – šeit nedzīvo netīru kaķu bars, un šeit uz visiem stūriem nemētājas smirdoša kaķu barība. Izrādās, par to lielā mērā ir jāpateicas kaimiņmājas iedzīvotājam Baibai Prikulei, kura ar citiem palīgiem labprātīgi rūpējas par pamestajiem dzīvnieciņiem, kaut arī viņai ir jāsaskaras ar neizprotamu pretestību no namu pārvaldes puses. Lai risinātu samilzušās problēmas, Baiba Prikule lūdza morālu atbalstu LNF priekšsēdētājam Aivaram Gardam. Atceroties mūsu lasītājas teikto telefona sarunā, nolēmām uzaicināt Baibu Prikuli uz interviju.

Par CILVĒKĪEM, kas rūpējas

Saruna ar dzīvnieku aizstāvi Baibu Prikuli

VAJADŽĪGA TIKAI ATSLĒGA!

Baiba Prikule: Principā pasaule attīstās uz labu, un, manuprāt, nav būtis-

būtu nekādu pretenziju un lai dzīvnieki mazāk kādam traucētu. Iepriekš mums bija pagrabā atslēgas, taču tad tās tika nomainītas. Pagrabā bija nomiris kaķītis, un mēs piezvanījām

tiem, kam ir jāatbrauc savākt šie mirušie dzīvnieki. Taču, kamēr viņi brauca, kaķītis tur atradās, un mums pārmeta, ka pagrabā glabājam mirušus kaķus...

Tagad, kad lūdzām namu pārvaldi iedot mums jaunās pagrabā atslēgas, lai varam uzraudzīt un sakopt kaķu dzīvesvietu, vajadzības gadījumā sniegt palīdzību sli-

atstāt šīs nišas un nenoslēgt lūkas, lai sakoptie bezsaimnieka kaķi varētu gūt pajumti, īpaši ziemās. Vēl ir iespēja arī uzstādīt siltinātas kaķu mājiņas, ko būvē pie namiem, – tādas ir redzētas Vecrīgā. Mums arī tās ieteica, bet tām ir nepieciešami līdzekļi, turklāt kaķi tajās dzīvo neapbrāt un vienalga meklē spraugas pagrabā.

DDD: Tomēr kaķi pagrabā arī man asociējas ar smaku un netīrību...

B.P.: Tas ir tad, ja par viņiem nerūpējas un šo vidi nesakārto. Faktiski, ieejot kārtīgā pagrabā, nemaz nejūt, ka tur mitinās kaķi. Protams, ja to ir ļoti daudz, arī mazo kaķēnu, kas slimu un nemitīgi mirst, tad gan ir šausmīgas smakas. Bet, ja ievieš kārtību – nav problēmu. Svarīgi ir arī neatstāt kaķiem ēdienu pagrabā, lai tur nenāktu baroties vēl arī žurkas un peles, kaut arī kaķi tās ķer. Esam novērojuši, ka arī mūsu kaķi ir labi mednieki!

Lūk, tāpēc, lai apsekotu pagrabu, ir nepieciešama piekļuve. Ir gadījumi, kad

teikt, bet tad, kad kāds kaut ko dara, viņiem rodas diskomforts, jo, lūk, šis darītājs kaut ko prasa. Bet viņš faktiski prasa tikai pretimnākšanu – pat ne naudas līdzekļus... Tomēr es uzskatu, ka namu pārvalde, tās darbinieki, pirmkārt, ir tikai cilvēki; pārvaldnieks un iedzīvotāji nav pretnostatījums, un būtībā gan vienam, gan otram mērķis ir viens – sakārtot vidi. Ar labu gribu, ar tendenci uz sapratni un sadarbību, manuprāt, ir iespējams civilizēti atrisināt arī sāpējus un diskutablus jautājumus.

MĀJDZĪVNIEKU PAMEŠANA KĻŪST POPULĀRĀKA

DDD: Daži dzīvnieku draugi iebilst pret kaķu sterilizēšanu. Kā jūs uz to raugāties?

Baiba Prikule: Ir pierādīts, ka kaķu populācijas kontroles programma “Noķer-sterilizē-atlaiž”, kuru

maz, un nekādu postu viņi nevar izdarīt.

Pērnajā gadā no pavasara līdz rudenim pie mūsu mājas izmeta 11 kaķus. Devīniem atradām jaunas mājas. Nereti atnes pat veselās ģimenes. Kāds kaķis tika izmests pa mājas logu, pēc tam viņš arī palika uz ielas, bez mājām. Mums šobrīd ir arī jauna kaķenīte, un jādāmā, ka viņu nesterilizēs, kas notiks? Varam to nedarīt, bet tad cilvēki drīz pamānīs ielas kaķu skaita pieaugumu.

DDD: Kāda ir jūsu rīcība, ja pie mājas tiek atstāts svešs kaķis?

B.P.: Ja tu redzi, ka viņš tik tiešām ir izmests no savām mājām, nav mežonītis, tad pirmais uzdevums ir meklēt viņam pagaidu mājas. Galvenokārt to daru es. Ņemu viņu pie sevis, sakopju, atblusuju, attārpoju, ja tas ir vajadzīgs, tad meklēju viņam jaunas mājas – liekam arī dažādos portālos sludinājumus. Tas ir ilgstošs process – pa to laiku man viņš ir jābaro, jākopj. Un kļūst arvien grūtāk – dzīvnieku izmešana kļūst aizvien populārāka. Un, zinot, ka te ir kāds, kas par viņiem rūpējas, cilvēki nes uz šejieni savus nemīlētos, bet pieradinātos dzīvniekus un atstāj – lūk, atrisiniet manu problēmu!

CILVĒKAM IR ARĪ PIENĀKUMI!

DDD: Ko jūs gribētu teikt mūsu lasītājiem, kuriem šīs problēmas varbūt nešķiet gluži aktuālas?

Baiba Prikule: Reiz presē izlasīju interesantu domu, ka līdzās dzīvo divas pasaules – cilvēku pasaule un dzīvnieku pasaule, varētu vēl minēt arī augu pasauli. Šīs pasaules dzīvo vienlaicīgi, un ir jāatrod harmonija un līdzsvars starp tām. Nevar uzskatīt, ka vienīgi un tikai cilvēkam ir tiesības...

DDD: Viņam ir arī pienākumi.

B.P.: Viņam ir arī pienākumi! Un tiesības ir arī jebkurai dzīvai radībai, ja tā reiz ir Zemes virsū. Saprotāma, humāna, izglītota cilvēka pienākums ir meklēt līdzsvaru un iemācīties ar godu sadzīvot.

Vai tad atstāt pamestus dzīvniekus postā ir cilvē-

cīgi? Kur ir šo dzīvnieku vaina? Un kāds tādā gadījumā ir cilvēks pats?

DDD: Vai citās pilsētās arī jums ir domubiedri, kas cenšas parūpēties par pamestajiem dzīvnieciņiem un sakārtot vidi?

B.P.: Jā, ir. Ir arī biedribas, un labi, ka veidojas arī dzīvnieku patversmes. Kādreiz saka – ko jūs te ņematies, tam dzīvniekam taču ir jābūt patversmē. Bet patversmēs vietu skaits ir ierobežots, arī līdzekļi ierobežoti – tās nespēj visus pamestos dzīvniekus paņemt. Bez sabiedrības atbalsta tas nav izdarāms.

DANCĪTIS MEKLĒ MĀJAS

DDD: Pirms intervijas jūs sacījāt, ka arī šobrīd kādam kaķītim tiek meklētas jaunas mājas.

Baiba Prikule: Viņa vārds ir Dancītis. Dziesmu svētku laikā pie kādas kaķu barotājas dzīvokļa durvīm maisiņā bija nolikts mazs kaķēns. Viņš bija ļoti nekopts, badināts, bet arī ārkārtīgi spārīgs, dzīvot gribošs. Nu Dancītis ir sakopts, atblusots, attārpots – smuks un spīdīgs! Vienīgi iepriekšējās dzīves rezultātā viņam viena actiņa ir kļuvusi nedaudz savādāka, nespodra. Bet mīļai sirdij jau tas nav nekas.

Ja kāds ir gatavs Dancītim piedāvāt pajumti un atrast vietni savā sirdī, var zvanīt pa tālruni: 28825176 vai rakstīt uz e-pastu: rudzane@tvetnet.lv.

*Intervēja
Līga Muzikante*

ki, vai tā ir liela vai maza lieta, vai tas ir cilvēks vai dzīvnieks, kam tu palidzi, kuru tu aizstāvi, – svarīgi ir tas, lai problēma, kas šķērso tavu ceļu un ir aktuāla, tiktu vērsta uz labu.

Es un mani domubiedri nespēj palikt vienaldzīgi pret citu cilvēku pamestiem kaķiem. Rūpes par viņiem – tā ir arī vides sakopšana, labdarība, kas, starp citu, tiek veikta pārsvarā no mūsu personīgiem līdzekļiem. Gadās arī nesapratne no apkārtniekiem, kaut gan mūsu gadījumā biežāk izskan “paldies”. Tomēr vairāk gribētos atbalsta no tiem, kam pieder vara (sauksim viņus par funkcionāriem), lai viņi novērtētu situāciju un atbalstītu pozitīvās iedzīvotāju iniciatīvas, kad tas ir vitāli nepieciešams.

Ne jau mūsu dēļ dzīvnieks ir uz ielas – kāds viņu ir pametis, un mēs cenšamies šo vidi sakārtot.

DDD: Kāda palīdzība ir nepieciešama?

B.P.: Pavisam vienkārša lieta – konkrēti, mums ir vajadzīgas **Lubānas ielas 14. nama 4. sekcijas pagrabā atslēgas** vai iespēja tur tikt, kad ir nepieciešamība.

Nav noslēpums, ka ne tikai mūsu ielā, bet visā Rīgā kaķi dzīvo pagrabos. Protams, tas ir zināmas neērtības, bet mēs ļoti cenšamies, lai vide būtu sakopta, lai būtu tīrs, lai ne-

miem dzīvniekiem, bet ziemā kaķīšus padzirdīt ar ūdeni, šīs lūgums kļūva par domstarpību avotu – pat 40 nama iedzīvotāju parakstīta atbalsta vēstule tika ignorēta.

Gribu piebilst, ka šie kaķi ir sterilizēti, iespēju robežās tiek ārstēti, attārpoti un atblusoti. Nelūdzām neko vairāk par to, ko paredz Dzīvnieku aizsardzības likums – proti, izvairīties no dzīvnieka atstāšanas bezpalīdzīgā stāvoklī.

Ja arī namu pārvalde negrib dot atslēgu kaķu barotājiem, tad lai kaut ar sētnieka palīdzību nodrošina iespēju iekļūt pagrabā. Mēs jau neko neiznīcinām pagrabos – tieši otrādi, mēs sakārtojam šo pagrabu. Ja mums tas ir uzticēts, tad jutamies atbildīgi.

DDD: Varbūt namu pārvaldei gluži vienkārši nepatīk, ka pagrabā dzīvo kaķi?

B.P.: Kaķi pagrabā ir realitāte, no kuras neizbēgt, un Rīgas domes Mājokļu un vides departaments aicina namu pārvaldes būt saprotošām un atbalstīt godprātīgus palīgus, jo bez sabiedrības atbalsta tas nav izdarāms.

Daudzdzīvokļu mājās ir pat atstātas nelielas spraugas uz pagrabu, lai dzīvnieki varētu patverties. Mūsu namu pārvalde visumā respektē Mājokļu un vides departamenta lūgumu

Ne jau mūsu dēļ dzīvnieks ir uz ielas – kāds viņu ir pametis, un mēs cenšamies šo vidi sakārtot.”

dzīvnieks saslimst, un viņam ir vajadzīga palīdzība, ko arī sniedzam pārsvarā par saviem līdzekļiem. Reti, bet gadās, kad kāds cits ziedo mums naudu. Lielākā daļa dzīvnieku ir sterilizēti par Rīgas domes līdzekļiem. Izmantojam visas iespējas, ko piedāvā pilsēta, biedrības un individuālie palīgi, negaidām dāvanas, kas nokritis no gaisa. Ziemā, protams, ir svarīgi tikt pagrabā, jo dzīvniekam ārā nevar noliekt ūdeni – viss sasals, bet dzert viņam vajag. Tās ir galvenās lietas, lai kaķiem palīdzētu. Un stingri mēs ar pārējām kaķu barotājām raugāmies, lai tiktu ievērota kārtība, lai nerastos netīrība pagrabos un neērtības iedzīvotājiem. Ir cilvēki, kas nāk no malas un kaut ko nomet ēdamu kaķiem, tad mēs žigli to satīrām – arī pagalmā.

Starp citu, dīvaini, ka tur, kur neviens neko nedara, lai sakārtotu vidi, arī funkcionāriem nav ko

Rīgas dome pilsētā ieviesa pirms daudziem gadiem, faktiski ir vienīgais iedarbīgais risinājums. Tas nozīmē, ka nepiedzims vairs klaiņojoši kaķēni, un šādi, es uzskatu, humānā veidā, kaķu skaitu pilsētā var samazināt. Viņi netiek noindēti, nosisti vai vēl nez kā iznīcināti...

Mēs sākām šo kaķu sterilizēšanu jau aptuveni pirms 15 gadiem. No tā laika dzīvs vairs nav neviens kaķis jau varbūt kādus piecus gadus.

DDD: Kur tad viņi rodas?

B.P.: Viņus atnes, izmet no mājām. Ja tā nebūtu, pie mūsu mājām kaķu vairs nebūtu. Protams, pamestajiem kaķiem vispirms tiek meklētas jaunas mājas – ne jau visi nonāk pagrabā. Es pati šo gadu laikā esmu atradusi mājas vairāk nekā 100 kaķiem, un esam panākuši, ka pie mums ielas kaķu skaits ir mazs. Piemēram, Lubānas ielas 14. nama pagrabā dzīvo tikai trīs kaķi. Tas ir

KATALONIJAS CĪŅA PAR NEATKARĪBU

Turpinājums no 1. lpp.

Aleksandrs Kiršteins:

Problēma slēpjas tajā, ka Franko valdīšanas pēdējos gados rakstītā Spānijas konstitūcija, atšķirībā no Staļina konstitūcijas, kurā republikām tika garantētas tiesības izstāties no savienības, tika noteikts, ka Spānija ir unitāra valsts, kuras vienotību garantē karaspēks.

DDD: Ko tas nozīmē?

A.K.: Tas nozīmē, ka armija gluži vienkārši brutāli apspiež jebkurus mēģinājumus atdalīties no Spānijas. Protams, Spānija kā Eiropas Savienības dalībvalsts visticamāk neizmantos karaspēku, lai apspiestu katalāņu centienus atjaunot savu valstisko neatkarību, taču Spānijas Konstitucionālā tiesa atceļ visus Katalonijas parlamenta lēmumus par atdalīšanos.

DDD: Ja Katalonijai ir autonomijas statuss ar tiesībām veidot savu attīstības politiku, kādēļ katalāņi nesamierinās ar faktiski situāciju un neatlaidīgi cenšas atjaunot savu valstisko neatkarību?

A.K.: Tad, kad Franko apspieda republikānisko armiju, viņš ar lielu nežēlību likvidēja autonomijas centienus – desmitiem tūkstoši cilvēku tika ielikti koncentrācijas nometnēs, četri tūkstoši nošauti. Katalāņi nav pazaudējuši šo vēsturisko atmiņu, tādēļ neapmierinātība un nevēlēšanās būt Spānijas sastāvā neizd. Katalāņi negrib samierināties ar to, ka Spānija to gadsimtiem ilgi ir apspiedusi, piesavinājusies tās naudu. Arī šobrīd Katalonija ir viens no visattīstītākajiem reģioniem Spānijā ar modernu rūpniecību, augsti attīstītu tehnoloģisko sektoru un ostām.

DDD: Tātad ekonomiski Katalonija nav atkarīga no Spānijas un varētu realizēt neatkarīgu izaugsmi?

A.K.: Ja Šveice un Austrija var veiksmīgi attīstīties ar septiņiem miljoniem iedzīvotāju, tad kādēļ lai to nespētu Katalonija ar 7,6 miljoniem? Pat Andora, kurā nav pat simts tūkstoši iedzīvotāju, veiksmīgi attīstās!

LATVIJAS VARASVĪRI ATKAL LIEKUĻOS

DDD: Kā, tavuprāt, rīkosies Latvija, ja Katalonijas parlaments pēc veiksmīga referenduma, kurā visticamāk vairāk nekā septiņdesmit procenti katalāņu atbalstīs priekšlikumu atdalīties no Spānijas, pasludinās Katalonijas valstisko neatkarību?

Aleksandrs Kiršteins: 4. septembrī Barselonā notika preses konference, kurā tika uzaicināti pārstāvji no Latvijas, Lietuvas

un Igaunijas, lai dzirdētu Baltijas valstu pieredzi, organizējot “Baltijas ceļu”. No Latvijas tika uzaicināts arī kādreizējais *tautfrontietis* Ivars Godmanis, kurš sākotnēji piekrita, taču trīs dienas pirms Barselonā sasauktās preses konferences, zvanija un paziņoja, ka nevarēs ierasties, jo bija atcerējies, ka ir Eiropas Parlamenta deputāts.

Latvijas valsts visticamāk atkal izvēlēsies *laipņošanas politiku*. Valdība teiks, ka esam par vienu tu Spāniju, gluži tāpat kā tagad teic, ka Latvija ir par vienu tu Ķīnu, lai gan ķīniešu komunisti ir nogalinājuši 1,2 miljonus tibetiešu. Valdība locīsies un attaisnosies, ka Latvija un Spānija ir Eiropas Savienībā, ka Eiropas Parlamentā politiskajās grupās esam kopā ar spāņu deputātiem. Diemžēl pārāk ātri esam aizmirsuši nāciju pašnoteikšanās tiesības, lai gan paši ar mokām izrāvāmies no PSRS ķetnām.

DDD: Nav svarīgi, kad, bet fakts ir tāds, ka Katalonija tika okupēta. Kādēļ Latvija, kura ir piedzīvojusi vairākas okupācijas, neatbalsta Katalonijas centienus atjaunot savu neatkarību?

A.K.: Nevajag lolot ilūzijas. Latviešu tautai ir iznīcināta nacionālā inteliģence. Mums bija spēcīga padomju radošā inteliģence, kura PSRS laikā cēla meistarību un palīdzēja izdzīvot okupācijas apstākļos, bet tās idejas nav derīgas atjaunotās valsts celtniecības periodā. Es vilktu paralēles ar Tibetu, kur ievada miljoniem ķīniešu, kā rezultātā tibetieši zaudēja savu nacionālo pašapziņu un identitāti. Tieši tas pats notika ar latviešu tautu.

Eiropā nekur vienā teritorijā nepastāv divas atšķirīgas valodas un kultūras. Federālās valstīs tās ir stingri nodalītas – Šveicē ir kantoni, Beļģijā flāmi nedzīvo valonu zemēs, un valoņi nedzīvo flāmu teritorijās, Flandrijā nav franču skolu un otrādi. Latvijā diemžēl tas viss ir sajaukts un tiek uzskatīts par normu. Valdība pat nespēj oficiāli konstatēt, ka Latvijā

nav likvidētas koloniālās politikas sekas. Jā, varam teikt, ka militārā okupācija beidzās līdz ar karaspēka izvākšanos 1994. gadā, bet koloniālais mantojums ir saglabājies, iesakņojies un netraucēti turpina attīstīties. Saeimas Kultūras un izglītības komisija nesen atkal nespēja pieņemt lēmumu, ka Latvijā bērnodrēz mācībām ir jānotiek tikai latviešu valodā, turpinot liekuļot par kaut kādām bērnu psiholoģiskām traumām.

DDD: Tad jau mēs, latvieši, esam līdzīgā situācijā, kādā pašreiz ir katalāņi?

A.K.: Mēs esam nesalīdzināmi sliktākā situācijā, jo 1914. gadā katalāņu bija divi miljoni, no kuriem pieci simti tūkstoši dzīvoja Barselonā. Latvijā kopējais iedzīvotāju skaits tad bija 2,55 miljoni, no kuriem Rīgā arī dzīvoja pieci simti tūkstoši. No kopējā iedzīvotāju skaita latvieši varēja būt kādi 75 – 77 procenti, tātad ap 1,9 līdz 2 miljoniem. Vēl 225 tūkstoši latviešu dzīvoja Krievijā un vairāki desmiti tūkstoši dienēja armijā.

Tagad Katalonijā ir 7,6 miljoni katalāņu, bet latviešu ir vairs tikai 1,3 miljoni. Skaudri apzināties, ka, sākot ar Pirmo pasaules karu, dažādās represijās, karos, epidēmijās un pārkrievošanas politikas rezultātā esam zaudējuši gandrīz miljonu latviešu – tātad vairāk nekā pusi no savas nācijas piederīgajiem. Ja kāds aizgūtnēm stāsta, cik daudz cietusi viņu nācija, kādas kompensācijas viņiem pienākas, tad latviešu tauta ir cietusi nesalīdzināmi vairāk.

NACIONĀLĀS INTELIĢENCES TRŪKUMS

DDD: 1996. gadā Saeimā sēdošajiem deputātiem pietika prāta un drosmes pieņemt Deklarāciju par Latvijas okupāciju. 2005. gadā tika pieņemta Deklarācija par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas režīma

nosodījumu, kurā Ministru kabinetam ir uzdots noslēgt starp Latvijas Republiku un Krievijas Federāciju speciālu nolīgumu, kas noteiktu savstarpējās saistības materiālo izdevumu segšanā, kā arī palīdzības sniegšanā pārceļotājiem, tāpat arī viņu ģimenēm, kas pārceļas uz savu vēsturisko vai etnisko dzimteni. Kāpēc šie lēmumi ir palikuši tikai uz papīra, radot situāciju, ka latvieši neatkarīgā valstī ir daudz sliktākā situācijā nekā katalāņi, kuri joprojām ir okupēti un vēl nav atjaunojuši savu valstisko neatkarību?

Aleksandrs Kiršteins: Tā kā latviešu nacionālā inteliģence tika iznīcināta, nebija cilvēku, kas valstiskā līmenī uzturētu nacionālās idejas. 1993. gadā tika noslēgts nevis Molotova-Ribentropa pakts, kurš, starp citu, nemaz neparedzēja Latvijas okupāciju, bet tikai noteica ietekmes zonas, bet tika noslēgts pakts starp Pasaules brīvo latviešu apvienību (PBLA) un komunistisko nomenklatūru – “Latvijas ceļu”. Gorbunovs un Daudišs no vienas puses un Meierovics, kuram apsolija prezidenta amatu, no otras puses vienojās par sadarbību, startējot 5. Saeimas vēlēšanās, kura ar saviem lēmumiem legalizēja koloniālo situāciju. LNNK ierosinājumu izsniegt tikai **pagaidu** uzturēšanās atļaujas “Latvijas ceļš” noraidīja, piešķirot kolonistiem **pastāvīgās** uzturēšanās atļaujas. Faktiski tika pasludināts, ka kolonistu atrašanās šeit ir likumīga. Tālāk notikumi attīstījās tā, ka pie varas nāca saimnieciskie darboņi, kuri vadīja privatizācijas procesus, un, nespējami konkurēt Rietumos, veidoja pelēkos darījumus ar Krieviju. Tie, kuri noteica saimniecisko situāciju, kuri ieguva ātro un vieglo naudu no sadarbības ar Krieviju, nebija ieinteresēti runāt par koloniālo attiecību risināšanu, kolonistu repatriāciju.

DDD: Bet šobrīd taču esam Eiropas Savienībā, ko demagoģiskie politiķi slavina kā drošo glābiņu no Krievijas. Tūlīn būs arī eiro, kas mūs it kā glābs no Krievijas ķetnām. Principā esam izpildījuši visus nodevīgo demagogu izvirzītos nosacījumus, lai būtu drošībā, kādēļ valdība joprojām baidās runāt ar Krieviju par krievvalodīgo kolonistu repatriāciju?

A.K.: Pirmkārt, mūsu bankās ir noguldīti nerezidentiem piederoši 12 miljardi – pārsvarā tā ir Krievijas nauda, tādēļ neviens nav ieinteresēts strīdēties un riskēt. Otrkārt, mums trūka un joprojām trūkst nacionālās inteliģences, kura spētu vadīt Latvijas attīstību latviešu tautai vēlamā virzienā. Tā vietā

tā saucamā radošā inteliģence dibināja visādus tautu forumus un sajauca cilvēkiem prātus.

Ir vēl kāds aspekts, par kuru neviens nerunā – kultūrālā ziņā mēs apcirtām vāciskās saknes. Mums taču nav zināms neviens krievu pops, kurš tāpat kā vācu garīdznieki būtu tulkojis Bibliu latviešu valodā un sacerējis bērniem ābece. Gluži pretēji – viņi uzskatīja, ka tikai aiz muļķības latvieši neraksta ar krievu burtiem. Aizmirstot vāciskās kultūras tradīcijas, kuru ietekmē veidojās latviešu nācijas dzīvesveids, esam kļuvuši par padomju tautas komunālo dzīvokļu iemītnieku uzspiestu tradīciju upuriem.

Valdība pat nespēj oficiāli konstatēt, ka Latvijā nav likvidētas koloniālās politikas sekas.”

Manuprāt, Latvijas attīstība pēc neatkarības atjaunošanas ievirzījās nepareizā gultnē tādēļ, ka mums nebija **nacionālās inteliģences**, jo tādi kā Leonīds Breiķss vai Aleksandrs Grīns tika iznīcināti, bet kompartijas biedri, padomju radošā inteliģence, lai gan uzturēja latviešu valodu, nespēja vai gluži vienkārši nevēlējās saprast, ka Latvija ir kolonizēta. Tā vietā, lai pateiktu, ka vienā teritorijā nevar dzīvot divas atšķirīgas tautas, viņi sāka runāt par integrāciju un bilingvālo izglītību.

Saeima ratificēja divas ANO konvencijas – Konvenciju par bezvalstnieka statusu un Konvenciju par bezvalstnieka statusu 32. pants noteic, ka ligumslēdzējas valstis pēc iespējas veicina bezvalstnieku **asimilēšanu** un naturalizāciju. Tātad vispirms ir jāasimilē un tikai tad jānaturalizē, bet pie varas esošie sita pie krūts un solījās nevienam neasimilēt, uzsākot bezjēdzīgo afēru, ko nosauca par integrāciju.

LATVIJA PĀRKĀPJ ANO DEKLARĀCIJU UN ATVER DURVIS SVEŠINIEKIEM

DDD: Iznāk, ka Latvija, masveidā naturalizējot kolonistus, kuri ļoti slikti zina latviešu valodu un ir tālu no asimilācijas latviešu kultūrā un tradīcijās, ir pārķāpusi ANO deklarāciju.

Aleksandrs Kiršteins: Tā ir iznācis. Integrācija, kas ir padomju radošās inteliģences radīts process, ir sakropļojis latviešu tautas domāšanu, jo ļoti daudz diemžēl uzskata par

normālu situāciju, ka blakus latviešu valodai, kas ir valsts valoda, Latvijā attīstās arī krievu valodas tradīcija.

DDD: Vai nav tā, ka šo latviešu tautas izšķīdināšanas procesu stimulē arī iespēja iegūt uzturēšanās atļaujas, iegādājoties Latvijā īpašumu? Šķiet, ka šādas prakses izveidošana bija Šlesera ideja, kurš uzskatīja, ka tas ir lielisks veids, kā papildināt valsts budžetu.

A.K.: Diemžēl cilvēki neapver, kādu ļaunumu šāda iespēja nodara latviešu tautai. Neviens nepadomā – kamdēļ Kremlim būvēt tankus un ļaut tos sašaut, ja par naudu, kas nepieciešama viena tanka uzbūvēšanai, var nopirkt 500 uzturēšanās atļaujas? Ja ārpus Rīgas uzturēšanās atļauja maksā piecdesmit tūkstoši, tad par desmit miljardiem Latgalē var ievest 200 tūkstošus NVS iedzīvotājus. Tas, protams, nenotiks vienā gadā, bet Krievija jau plāno savu stratēģiju ilgam laikam.

Turpinājums 8. lpp.

AR DZIESMU DZIEDĀŠANU NEBŪS LĪDZĒTS!

Saruna ar aitikopi **Andri Paulu-Pāvulu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

FUTBOLS LATVIJĀ?

DDD: Latvijai nav derīgo izraktenu, stratēģisko ieroču ražotņu vai kādu citu iekārojamu labumu. Logu uz Eiropu jau izcirta Pēterā Pirmā laikā, un vispār – uz Eiropu var nokļūt arī pa citurieni. Kas tad Latvijai ir tāds, ka lielvaras tik neatlaidīgi cīnās par ietekmi šeit?

Andris Pauls-Pāvuls: Lielvarām ir nepieciešama buferzona, kurā eksperimentēt. Lielvaras mūs vēro, savukārt mēs ļaujamies viņu noteikumiem. Viņiem ir ļoti viegli pārvaldīt un kontrolēt teritoriju, kurā nav atrisinātas starpnacionālās problēmas, jo tad mazinās interese par ekonomiskajiem jautājumiem. Buferzonā abas lielvaras ir ieinteresētas, lai viņu ietekme būtu pēc iespējas lielāka, lai, tēlaini izsakoties, katras lielvaras futbolā komanda būtu spēcīgāka.

DDD: Ja latvieši patriektu kolonistus, vai lielvaras vairs neuzdrošinātos spēlēt futbolu mūsu pagalmā? Varbūt tad mūs sāktu respektēt un nevarētu mūsu sētā uzspēlēt futbolu?

A.P.P.: Kolonistu jautājums nav jārisina ar pagājušā gadsimta metodēm.

DDD: Tu iesaki viņus integrēt?!

A.P.P.: Nē! Nekad piektā kolonna neintegriesies, jo viņiem nevajag ne latviešus, ne mūsu pirtsslotas, ne valodu – viņi negrasās ar mums “laimē diet”. Viņi daudz āšāk integrējas Eiropas Savienībā, jo tur speciālisti ar krievu-angļu valodas zināšanām ir pieprasīti.

DDD: Atklāti sakot, man kā latvietei ir pilnīgi vienaldzība, uz kuru pusi dodas krievvalodīgie kolonisti. Lai viņi dodas kaut uz Berlīni, ka tik prom no Latvijas!

Es saprotu, piemēram, čečēniem ir cita mentalitāte un cits domāšanas veids – viņi ir bruņoti un gatavi sevi aizstāvēt. Bet mēs, latvieši, kā tauta šobrīd neesam gatavi šādām situācijām – mums pat nav ieroču, nav vairs arī normālas Zemessardzes. Ap-sardzes firmās pārsvarā ir piektās kolonnas pārstāvi, kas ir bruņoti līdz zobiem, obligātā militārā dienesta mums vairs nav.

A.P.P.: Latviešiem tomēr vajadzētu saprast, ka neviena valsts nekad uz planētas “Zeme” nav izcīnījusi neatkarību, dziedot dziesmiņas pie ugunsкура. Abas lielvaras, starp kurām atrodamies, cita pret citu nebūt nav naidīgas. Viņi ir čomi. Un, kamēr viņi ir čomi, mums, šķiet, nav izredžu. Laikā, kad sē-

dējām un dziedājām pie ugunskurjiem, domādami, ka atgūsim savu neatkarību, lielvaras rīkojās ļoti saskaņoti, lai mēs klausīgi dzīvotu tālāk un pieņemtu viņu spēles noteikumus.

DDD: Protams, ka neesam mācījušies no vēstures, naivi ticot, ka varam būt lielvaru draugi. Valstīm vienmēr pirmajā vietā ir to stratēģiskās intereses. Tikai Latvija gaida, ka citi rūpēsies par tās tautas interesēm. Mums ir aizmirsies pienākums rūpēties par savu valsti un tautu.

A.P.P.: Latvieši šo valsti nodibināja 1918. gadā, un Ļeņins tās neatkarību apstiprināja 1920. gadā ar Miera līgumu.

DDD: Taču daudzi latvieši par to cīnījās ar ieročiem rokās. Latvieši nesēdēja zem Ļeņina logiem pie ugunskurjiem, dziedot serenādes, – latvieši izkaroja savu valsti. Bet tagad mēs ejam pie lielvarām, lai uzdziedātu, cerot, ka dabūsim kādu labumu...

A.P.P.: Tāds arī ir bijis lielvaru mērķis. Pie varas esošie nav jauniešiem mācījuši patieso vēsturi. Ko gan var gribēt no Raiņa Dzintara, kurš, puika būdams, no Atmodas atceras tikai “Gorbunova balsi tur – tālumā...” un skolā ticis sazaļots ar pasakām par “Dziesmoto revolūciju”?

Man liekas, latviešiem beidzot vajadzētu skaidri saprast, ka tā valsts, ko esam it kā atjaunojuši, nav pirmskara Latvijas Republika. Manā skatījumā, šis 4. maija režīms ir piesavinājies gan Latvijas Republikas Satversmi, gan karogu, gan himnu, gan visu pārējo. Diemžēl ļoti daudzi dzīvo ilūzijās, ka Atmodas laikā Latvija atjaunoja neatkarību.

Kā jau tu pareizi teici, neesam mācījušies ne no tālākas, ne no pavisam nesenās vēstures. Piemēram, grieķiem krīze iemācīja kompensāciju par fašistu radītajiem zaudējumiem pieprasīt no Merkeles un Eiropas Savienības naudai izmantot savas nācijas interesēs, nevis visu atdot starptautiskajiem aizdevējiem.

VALSTS UN PASTĀVOŠĀ REŽĪMA ATŠKIRĪBAS

DDD: Ko tu ieteiktu darīt?

Andris Pauls-Pāvuls: Nav jācinās ar vējdzirnām. Tās ir jānāk izmantot. Šobrīd Eiropas kopējā lauksaimniecības politika ir vērsta tieši uz mazo ģimenes saimniecību atbalstu. Mums tikai ir jānāk šeit tās regulas un direktīvas pareizi likt lietā, jo arī mūsu valsts un nācijas pamats ir viensētas. Vien-

sētas šobrīd nav okupējuši nekādi kolonisti, taču tās visai naski pamet paši latvieši.

DDD: Protams, ir jāapstrādā zeme, bet brīdī, kad kāds to apdraud, tā ir jāspēj arī aizstāvēt. Tu taču aizstāvētu savu zemi?

A.P.P.: Protams. Mēs ar kaimiņiem ikdienā rūpējamies par savas zemes drošību. Ja redzam, ka pa mūsu ceļu sāk braukāt svešas mašīnas, tad nekautrējamies apturēt un uzprasīt: kas esi un ko meklē – vai brauc pie Jāņa vai pie Ritas?

DDD: Tā dara īsti saimnieki. Bet latvieši kā tauta ļauj pa savu zemi vāzāties visādiem švaļiem un vēl pakalpiņi viņu priekšā klanās.

A.P.P.: Mums ir jādomā pašiem par sevi. Viss ir tikai mūsu pašu rokās, un latviešiem beidzot ir jānolaižas uz zemes. Tā vietā, lai vaimanātu, ka zemi izpērk ārzemnieki, ir jānodrošina, lai latvieši savu dzimtas zemi nepārdotu! Un tas nemaz nav sarežģīti. Ir viena pazīme, kas atšķir valsti no pastāvošā režīma: valsts savai pastāvēšanai un ilgtspējai ir ieinteresēta radīt veselīgus, gudrus, čaklus un godīgus pilsoņus, bet svešu varu režīmam ir pavisam citas prioritātes – fiskālā disciplīna, banku glābšana, minoritātes un pilsoņus pazudinoša lauksaimniecības industrializācija.

Ja sākam domāt valstiski, tad, pirmkārt, ir jānodrošina, lai latvieši beigtu slīpēt pilsētu bruģi un rindoties lūdzējos pēc pabalstiem, bet paši savos dzimtas īpašumos čakli, veselīgi un godīgi spētu izaudzināt un izskolot vismaz trīs jaunus valsts pilsoņus. Kā jau iepriekš teicu, tas ir iespējams, ja valsts atbrīvo savus zemniekus, kuri saimnieko nelielās (līdz 100 ha) saimniecībās un audzina vismaz trīs bērņus, no jēkādējiem nodokļiem, kases aparātiem un veicina ekoloģisko produktu tiešo tirdzniecību starp pilsoņiem. Mums nav jāuztraucas tik daudz par nenovēršamo eiro ieviešanu, bet krietni vairāk par to, ko latvieši ēd.

Kā teica bioloģijas doktors, ārsts un farmaceits Guntis Belēvičs intervijā NRA: “Cilvēks ir tas, ko viņš ēd.”

DDD: Ja pareizi saprotu no mūsu iepriekš runātā, Eiropas Savienība neliedz tiešo tirdzniecību?

A.P.P.: Jā, Eiropas Savienībā tiešā tirdzniecība ir atļauta, un citās dalībvalstīs, kam rūp savi pilsoņi, ar valsts atbalsta politiku tieši tiek veicināta šāda saimniekošana. Arī Latvijā pilsētnieki, kuri atēdušies lielveikalu surogātus, arvien vairāk vēlas pārtiku pirkt tieši no zemniekiem,

lai ar savām acīm pārliecinātos, kā tā tiek audzēta. Visur, ne tikai Eiropā, valstu elites izvēlas ēst ekoloģisku, pašu zemnieku izaudzētu pārtiku, industriālos lielveikalu surogātus atstājot viesstrādniekiem. Pie mums pagaidām dominē pretējais – industriālos lētā gala produktus, kuri bieži vien ir ražoti no ievestām, pat četrdesmit gadus saldētām izejvielām, mums cenšas iesmērēt kā “Latvijas preci”.

Tikko Rīgā notika vērienīgs pasākums “Lauki ienāk pilsētā”. Interneta sociālajā vietnē Twitter.com Rīgas mērs rakstīja: “Pat pēc “Laukiem Rīgā” nevaru saprast – kāpēc uz desu iepakojuma ir jāattēlo smaidošas cūkas? Viņām jau nu noteikti nav par ko priecāties”. Kāda latvietē viņam atbildēja: “Viņas smaida par pircējiem, kas domā, ka desās ir gaļa.”

VAI “GĀZI GRĪDĀ!” POLITIKA ATGRIEŽAS?

DDD: Jā, starp citu, pasākumā “Lauki ienāk pilsētā” nebija zemnieku bioloģiski audzētu lopiņu gaļas. Kāpēc?

Andris Pauls-Pāvuls: Zemniekiem svaiga, bioloģiski audzētu lopiņu gaļa izstādēs nav jāreklamē. Nekad nevienam zemniekam, kurš izaudzē desmit cūkas vai jērus, nav bijusi nepieciešama reklāma. Taču šādam pasākumam bija jēga, jo beidzot rīdiznieki paši ar savām acīm varēja pārliecināties, kā pastāvošais režīms tērē ES fondu līdzekļus.

Industriālie lielražotāji pasākumā dižojās ar pastāvošā režīma subsidētajiem pasaules ātrākajiem traktoriem par 160 tūkstošiem eiro un jaudīgākajiem kombainiem par 250 tūkstošiem eiro. Neko tādu nav iespējams redzēt ne Berlīnē, ne Parīzē, ne Londonā rīkotajos zemnieku tirdziņos! Šāds kombains Latvijas apstākļos sezonā var nokult ap 600 hektārus – tādā vidēji 30 latviešu ģimeņu pamestu zemi, kurā varētu uzaugt simts jaunu latviešu! Es savu jaunu ganāmpulku spēju nodrošināt ar spēkbarību,

20 hektārus nokuļot ar 42 gadus vecu, no Somijas par trīs tūkstošiem eiro atvestu kombainu, nesaņemot nekādu ES fondu līdzfinansējumu.

DDD: Kādēļ tu nesaņem ES fondu atbalstu? Esi kritis nežēlastībā?

A.P.P.: Katra ES dalībvalsts no ES fondiem saņemtos līdzekļus sashēmo pēc savas individuālas sistēmas. Latvijā diemžēl netiek atbalstīta lietotas teh-

esošie ir spiesti viņus glābt ar arvien jaunām investīcijām, kuras tiek pasmeltas no kopējā katla, apdalot mazos zemniekus.

Latvijā mēs izaudzējam tikai aptuveni pusi no mums nepieciešamās pārtikas, bet krāsnis kurinām ar industriālajiem graudiem. Lielo, industriālo ražotāju kopējā komercķīla un kredītsaistības ir saņiegušas vidējām latvieša prātam neaptveramus mil-

Man liekas, latviešiem beidzot vajadzētu skaidri saprast, ka tā valsts, ko esam it kā atjaunojuši, nav pirmskara Latvijas Republika.”

nikas iegāde, kura nodere-tu mazām saimniecībām, lai gan neviena ES regula to neaizliedz. Es labāk par trīs tūkstošiem eiro pārku 42 gadus vecu, no Somijas atvestu kombainu, kurš tur ir ticis lietots labi, ja nedēļu gadā, nevis ar ES fondu līdzfinansējumu – jaunu mazjaudas kombainu par piecdesmit tūkstošiem. Tā tiek subsidēts nevis latviešu zemnieks, bet lielvalstu tehnikas ražotājs.

Nesen par 1400 latiem nopirku lielisku, vairāk nekā trīsdesmit gadus vecu mēslu iekrāvēju. Alternatīva bija iet kredītu jūgā un par 24 tūkstošiem latu pirkt jaunu.

Pēdējā Zemnieku Saeimas padomes sēde notika Andra Šķēles meitai piederošajā SIA “Ogres piens”. Šķēlem var daudz ko pār-mest, bet ne stulbumu, ne saimnieciskumu un sliktu bērnu audzināšanu. Uzņēmumā nav iegādāta neviena jauna tehnikas vienība, un uzņēmums arī negrasās to darīt, jo nevar to atļauties! Uzņēmuma pārvaldnieks ar degsmi stāstīja, kā dienu sāk ar sludinājumu portālu, kurā tiek tirgota lietota tehnika – pērk, maina un remontē visu veco tehniku pašu spēkiem.

Tāpat mazais zemnieks nesaņem atbalstu, ja pats sanaglo šķūnīti aitām, jo Latvijā izdomātie noteikumi līdzfinansējuma saņemšanā paredz sertificētu celtnieku piesaistīšanu būvniecībā. Mazie to atļauties nevar, bet lielie, industriālie ražotāji savā neprātā slīgst arvien lielākā kredītu jūgā, un pie varas

jardus. Šobrīd industriālā lauksaimniecība Latvijā ļoti atgādina pirmskrīzes burbuli ģipškartona sādzu celtniecībā, un arī šis burbulis drīz plīsīs.

DDD: Kāds varētu būt risinājums?

A.P.P.: Negribu atkārtoties. Ir gana daudz par mani krietni gudrāki un pieredzes bagātāki speciālisti, kuri jau gadiem ir brīdinājuši sabiedrību par šīm problēmām un piedāvājuši arī risinājumus, piemēram, profesors Andris Špats un agronoms Andrejs Lucāns.

Man pašam ir dīvaina pieredze. 2005. gadā, ceļojot pa Indiju, Haiderabadā mani viedī cilvēki brīdināja par krīzi, kura pēc dažiem gadiem neizbēgami piemeklēs Eiropu. Atgriežoties Latvijā, pirmo es pabrīdināju tolaik pie varas esošās Tautas partijas vadību. Par mani pasmējās, un mani nosauca par bada dzeguzi. Bet es, paklausot indiešu viedajiem, devos uz laukiem un sāku audzēt aitas... Šobrīd, pārstāvēt aitikopjus Zemnieku Saeimā, lai piedod Maira (Maira Dzelzkalēja, ZSA priekšsēdētāja vietniece. – Red. piez.), dzirdot bravūrīgos “gāzi grīdā”, man acu priekšā rēgojas 2005. gada Aigars Kalvītis!

DDD: Cerēsim, ka šoreiz latvieši būs gudrāki un nevis par grašiem pār-dos zemi lielražotājam, bet veidos savu ģimenes saimniecību, lai Latvijā beidzot sāktu attīstīties kooperācija. Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

NO KĀ BĒGA UN BĒG LATVIEŠI?

Jānis Rolavs

Anglijā

Esmu tikko pabeidzis lasīt Annas Vēlēdas Žīgures grāmatu “Viņi. Ceļā”, kurā rakstīts par latviešu bēgļiem, kas 1944. gadā bēga no otrā Baigā gada. Nevēlos recenzēt šo grāmatu, kā savulaik daudz tās esmu recenzējis “Londonas Avīzē”. Taču atmiņā pavidējušās toreizējās bēgļu straumes rada līdzību ar tagadējām. Tālaika bēgļi bēga no otrreizējā Baigā gada bailēs no jaunā terora.

No kā bēg mūslaiku ekonomiskie bēgļi? Vai tikai no bezdarba un mazajām algām? Varbūt cilvēki redz un jūt, ka Latvija virzās uz bezdibeni?

Latvieši Latvijā ir pamatoti uztraukušies, ka valdība pārdod svešiniekiem tik daudz zemes un īpašumu – īpaši krieviem, kuri kopā ar pārējām svešautībām cenšas pārspēt latviešu skaitu. Latvijas politiķi (Latvijā nav valstsvīru – ir tikai politiķi, kā to precīzi formulēja prof. Ivars Kalviņš intervijā laikrakstam “DDD”) it kā koncentrēties uz Latvijas ekonomikas līmeņa pacelšanu, taču vai, pārdodot savu zemi un īpašumus svešiniekiem, nebūs tieši pretēji? Tas taču rada zaudējumus latviešu tautai un apdraud Latvijas valsti!

kā “Latvijas Avīzei” saka Egils Licitis. Viņš gan atzīst, ka pēc 12. Saeimas vēlēšanām varēšot iet kārties lielajā eglē...

Vairums mežu jau ir skandināvu rokās. Zviedru firma “Bergvik Skog AB” ir kļuvusi par lielāko mežu īpašnieci Latvijā, nopērkot 103 000 ha zemes, no tās 60 000 ha ir mežs. Zemes cena 2008. gadā bija 1500–2000 latu par ha. Šādi ar Latvijas īpašumu un zemes uzpirkšanu uzturēšanās tiesības Latvijā sev ir ieguvuši arī 4385 krievi, bet kopš 2010. gada aprīļa 6026 cilvēki no vairāk nekā 30 valstīm ir saņēmuši piecu gadu uzturēšanās atļauju Latvijā.

Kā tad ir ar fabrikām, kuru lielāko daļu pēc Latvijas neatkarības pasludināšanas sagrāba krievi un latviešu jaunatnei tagad nedod darbu? Darba trūkums Latvijā ir liels, jo arī lielās, slavenās fabrikas Latvijā ir beigušas pastāvēt. Arī kāda angļu firma Liepājā bija uzsākusi savu darbību, bet slikto apstākļu dēļ bija spiesta izbeigt darbību, atstājot simtus bez darba. Lūk, un latvieši dodas trimdā meklēt darbu...

Domāju, ka bēdīgais stāvoklis Latvijā varētu būt radies tāpēc, ka lielāko

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Turpinājums no 1. lpp.

Reālajā dzīvē tas ne tuvu tā nav, realitāte ne tikai nav rožaina, bet tā ir pat ļoti drausmīga, tādēļ ielaisties bērnu tirdzniecības darījumos, tos attaisnot un pielaut ir visaugstākā mēra amorālitate.

BĒRNU PIRCĒJI

1. Ģimenes, kurām nevar būt bērni

Ar hormoniem un e-vielām pārbagātas pārtikas, neveselīga dzīvesveida un citu apstākļu dēļ Rietumos strauji pieaug to cilvēku skaits, kam nevar būt bērnu, arī naudīgās un elitārās aprindās. No visiem bērnu pircējiem šie ir nosacīti visnormālākie, un šādās ģimenēs bērnam ir salīdzinoši vislabāk, un šādas ģimenes bērnu tirgotāji izvēlas kā paraugģimenes pārbaudēm un savas rūpalas attaisnošanai un propagandai.

Tomēr, ja netiek adoptēts zīdains, kas gadās salīdzinoši reti, tad arī nokļūšana šādās ārzemju ģimenēs bērnam ir nopietns pārdzīvojums, jo bērns nokļūst pilnīgi svešā vidē, zaudē draugus, pazīņas un savu identitāti (tautību un pat vārdu!). Turklāt ne visās šādās ģimenēs ir veselīgs mikroklimats – patiesa mīlestība un gādība pretstatā aukstām, formālām, tikai uz materiālo labklājību balstītām attiecībām.

Rietumos plaši ir izplatīts uzskats, ka galvenais bērnu ir nodrošināt materiāli. Lielā mērā šī uzskata un šādas valsts politikas ietekmē ir diezgan daudz ģimeņu, kuras nodrošina bērnus materiāli, bet kurās pietrūkst vienkārša cilvēciskā siltuma. Ja tādā ģimenē nonāk bērns, kurš šo siltumu ir izjutis, viņš būs nelaimīgs, bet viņa jaunie vecāki būs neapmierināti par bērna “nepateicību”.

2. Pabalstu un bezmaksas darbaspēka tīkotāji

Daudzās Rietumvalstīs, veicinot adopciju, ir izvei-

dojusies absurda situācija, ka izdevīgāk ir adoptēt svešus bērnus nekā radīt savējos. Ir izplatīti gadījumi, kad bērni tiek adoptēti tikai tāpēc, lai saņemtu papildus pabalstus un izmantotu viņus kā bezmaksas strādniekus. Šādās ģimenēs bērns tiks gluži vienkārši izstrādīnāts, un pret viņu izturēsies kā pret lētu darbaspēku.

3. Izvirtuļi

Homoseksuālisti, pedofili un tamlīdzīgi morāli kroplī adoptē (pērk) bērnus savu perversiju apmierināšanai. Piemēram, Zviedrijas sociālie darbinieki neformālās sarunās stāsta, ka atsevišķos bagātos rajonos ar bērniem notiek drausmu lietas, bet palīdzēt viņi nespēj pierādījumu trūkuma un perversantu bagātības un ietekmes dēļ.

Liels izvirtuļu skaits ir arī ASV, un tā kā tiem ir daudz naudas un arī vara, Amerika pasaules mērogā ir galvenais bērnu tirdzniecības noieta tirgus.

4. Bērnu prostitūcijas un pornoindustrijas pārstāji

Bērnus pērk (tas ir, adoptē) arī izmantošanai prostitūcijā un pornoindustrijā. Kopā ar visatļautības pastiprināšanos šādu kroplu skaits ir pieaudzis, turpina pieaugt, viņu vidū ir daudz naidīgu un ietekmīgu cilvēku, un, tā kā šī rūpala (bērnu prostitūcija un por-

vīru ir ilgi un speciāli jāapmāca, viņam ir daudz jāmaksā, stingri jākontrolē, un viņš tāpat vairisies no nāves briesmām, tad ar bērniem ir citādi. Bērnus samērā viegli un ātri var padarīt par neko nenožēlojamiem slepkavām, bērns ir viegli kontrolējams, viņam maz vajag, un viņš nesaprot nāves briesmas.

Plaši ir zināms, ka Afrikas un Āzijas militārajos konfliktos daudz tiek izmantoti arī bērni. Turklāt ir arī organizācijas, kuras vai nu tālejošu mērķu, vai “biznesa” nolūkos “audzina” nežēlīgus augstas klases slepkavas jau kopš agras mazotnes.

6. Cilvēku orgānu tirgotāji

Lai oficiāli veiktu orgānu transplantāciju, ir ilgi jāgaida, un pozitīvs rezultāts nebūt nav garantēts. Jo legālu transplantējamo orgānu ir maz, un tie var neatbilst konkrētam pacientam. Transplantācijas veikšanai var tikt izmantoti tikai dzīvi orgāni – kad sirds apstājas, orgāni zaudē kvalitāti un vairs nav derīgi pārstādīšanai.

Tomēr, samaksājot ļoti lielu naudu (atsevišķos gadījumos pat miljonus), slimniekam var tikt nodrošināta jebkura orgāna piegāde jebkurā pasaules malā 24 stundu laikā. Šis “pakalpojums”, protams, ir pieejams tikai īpaši naudīgiem un ietekmīgiem cilvēkiem, un tas tiek nodro-

zvanījis toreizējais iekšlietu ministrs Jēkabsons un esot pieprasījis izņemt šo video sižetu no arhīviem. Tas savukārt nozīmē, ka ir ļoti iespējams, ka ASV aizturētajā “ģimenē” dzīvoja arī adoptētie bērni no Latvijas.

7. Citi

Iepriekš minētās, protams, nav vienīgās bērnu pircēju grupas, tomēr tās ir noteicošākās, kuras veic lielāko daļu adopciju.

NO KURIENES RODAS BĒRNI LEGĀLAI TIRDZNIECĪBAI?

Pirmkārt, tiek tirgoti nelaimē nonākuši bērni, kuri ir zaudējuši vecākus, vai arī bērni, kuri ir izņemti no ģimenēm un par kuriem vecāki neinteresējas. Tā kā šiem bērniem nav neviena aizstāvja un neviena par viņiem neliekas ne zinis, viņu adopciju ir visvieglāk pamatot, un ir vismazākais risks, ka kāds vēlāk varētu ieinteresēties par bērna likteni.

Tiek arī adoptēti bērni, kuriem ir vecāki un kuri nav viņus pametuši, bet nespēj nodrošināt bērnu viselementārākās vajadzības, tādēļ aprūpes tiesības viņiem tiek atņemtas. Visbiežāk tas ir saistīts ar kritiski slikto vecāku materiālo stāvokli (pilnībā nav naudas, izlikti uz ielas), tomēr ir arī gadījumi, kad vecāki tiešām apzināti nerūpējas par bērniem.

Ir gadījumi, kad paši vecāki ir ar mieru pārdot savus bērnus.

Visbeidzot pēdējā laikā visā pasaulē arvien biežāki kļūst gadījumi, kad vecākiem atņem bērnus, pamatojoties uz formāliem vai pat pilnībā safabricētiem iemesliem. Bērnu aizsardzības tiesību normu prasības ir pietiekami vispārīgas un neskaideras, lai tās varētu plaši interpretēt pēc patikas, un tas tiek arī darīts – šajos gadījumos pilnībā par sliktu ģimenei un bērnam.

Par šādu darbību upuri faktiski var kļūt jebkura ģimene, kas ir nonākusi attiecīgu struktūru redzeslokā un nav pietiekami spēcīga, lai sevi aizsargātu. Par upuriem pārsvarā tiek izvēlētas vājas, nabadzīgas ģimenes, no maz ieredzētām sabiedrības grupām, bet gadās arī izņēmumi – īpaši, ja ir personiski, ekonomiski vai politiski konflikti.

Tāpēc var droši apgalvot, ka par bērnu tirdzniecības upuri var kļūt ikviens ģimene pat tad, ja tā pašreiz ir veiksmīga un materiāli nodrošināta. Un jo spēcīgāki sajutiesies bērnu tirgotāji, jo mazāku pretestību tie sastaps, jo viņu apetīte un nekaunība augs augumā, un jo lielāku skaitu ģimeņu tas skars...

Turpinājums būs...

Tik tiešām – kas valdīs Latvijā pēc 10 gadiem? Vai tie būs bijušie okupanti un viņu apmācītās jaunās atvases, kas izverd naidu pret Latviju? "

Politikā priedējās par zemes cenu pieaugumu – cenas Latvijas zemei varot celties par tūkstošiem eiro, tā paredz Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centra valdes priekšsēdētājs Mārtiņš Cimermanis. Viņš norāda, ka jau pašreizējā cena labai ariemzemei sasniedz 4000 latu par ha – un ne tikai Zemgalē, bet arī daudzās vietās Latgalē. Preiļos maksājot 2000 latu par ha. 11 latviešu lauksaimnieku varot atļauties maksāt tikai 500 latu par ha, tāpēc nespēj atpirkt zemi no “valsts zemes fonda”...

Meža atjaunošana 2012. gadā ir izmaksājusi 275–418 latu par hektāru, atkarībā no zemes kvalitātes, sagatavošanas, stādu iegādes un stādīšanas. “Ražas novākšana” – koku nozāģēšana, sagriešana un transportēšana ārā uz ceļa ir izmaksājusi no 12,9 līdz 14,6 latiem par kubikmetru. Mežu kopšana Latvijā 2012. gadā ir izmaksājusi 121–148 latu par hektāru. Tāpēc tiek spriests, ka mežu atjaunošana un uzraudzība maksājot pārāk dārgi, tāpēc arī tos labāk būtu pārdot... Daudzos pagastos meži jau ir izpārdoti simtprocentīgi vai tuvu tam. Nebūs vairs egles, kur pakārties,

daļu inteliģences iznīcināja vai deportēja uz Sibīriju, atlikušie aizbēga trimdā uz Vāciju vai Zviedriju. Latvijai trūkst valsts vīru! Varu sagrāba “bijušie” ar “bijušo” domāšanu, kas veikli apmeta kažoku uz otru pusi.

Ekonomikas ministrija esot izstrādājusi bēgļu atgriešanās plānu Latvijā 2013.–2016. gadiem. Bet cik būs to, kuri brauks atpakaļ uz kosmopolitisku valsti, kur latviešu tautai nav pat savas zemes?!

Agrāk rakstīja, ka latvieši būšot vēl 40 gadus. Tagad jau Valsts prezidents Andris Bērziņš LNT raidījumā “900 sekundes” izteicies: “Ja mēs 10 gados nepanāksim Eiropas Savienības vidējo līmeni, tad nebūs neviena, kas Latviju politiski pārstāvēs, tāpēc šis jautājums ir ļoti būtisks.”

Tik tiešām – kas valdīs Latvijā pēc 10 gadiem? Vai tie būs bijušie okupanti un viņu apmācītās jaunās atvases, kas izverd naidu pret Latviju? Vai tie būs jaunpienācēji – pagaidām 4385 krievi un 6025 svešautieši no vairāk nekā 30 valstīm?

Ja latvieši tikai bēgs, bet necelsies cīņai, Latvija aizies pa kosmopolitisma ceļu un iekritis bezdibeni.

MŪSDIENU DRAUDI DVĒSELEI UN ĶERMENIM

Intervija ar bērnu klinisko psihologu **Irīnu Medvedevu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

MAINĪSIMIES VIETĀM?

Jautājums: *Vai esat aizdomājusies par to, kāda loma ģimenē un valstī vīrietim bija agrāk un kāda loma viņam ir tagad? Varbūt tik plaša izvirtību izplatība ir tādēļ, ka vīrietis ir zaudējis ģimenē savu lomu?*

Irīna Medvedeva: Tas ir tikai viens no iemesliem – varbūt viens no svarīgākajiem. Vispār dzimumu lomu maiņa ir izšķiroša ļoti daudzās dzīves jautājumos, arī jautājumā par dzimtas turpināšanu, tas ir, demogrāfijas jautājumā. Jā, kad sieviete vienmēr ir pirmā, kad viņa “visu ņem uz sevi”, un šajā jaunajā pasaules kārtībā sievietei bieži vien nemaz nav citas iespējas, kad vīrietis tiek atstumts otrā plānā; viņš pierod pie pazemojuma būt otrajā vai pat desmitajā vietā, samierinās ar to, pārstāj būt pievilcīgs sievietei, un galu galā pati sieviete, kura “visu ir uzņēmusies”, pārstāj būt pievilcīga vīrietim.

...kad cilvēks pārstāj darīt to, ko Radītājs ir paredzējis, tad viņš iet bojā – sākumā psihiski, bet pēc tam arī fiziski.”

Iespējams, arī tādēļ tik plaši ir izplatītas šīs sodomiskās izvirtības, jo vīrieša psihe tiek kroplota, kad viņu nepārtraukti atbīda otrajā plānā. Šajā ziņā drausmīgi graujošas sekas ir feminismam.

Atceros, pirms pāris gadiem uz ielas es nejauši satiku Mašu Arbatovu* – mēs ar viņu sen esam pazīstamas. Viņa gaidīja TV mašīnu, kurai vajadzēja aizvest uz raidījumu “Es pati”. Es pajautāju: “Maša, kādēļ tu to dari? Feminisms taču nav raksturīgs mūsu cilvēkiem, mūsu kultūrai.” Viņa man atbildēja: “Bet par to tik labi maksā! Amerika tādus grantus par to dod! Un vispār tas ir tik jautri un forši!”

Pie mums vispār cilvēki, ja arī dara kādu riebeklību, tad viņiem obligāti ir jāiztēlojas, ka tas ir kaut kas labs... Tā arī Maša – viņa no visas sirds man stāstīja, ka es vispār neko no dzīves nesaprotot, jo feminisms ir ļoti svarīgs, sievietēm ir ļoti svarīgi būt vienlīdzīgi pārstāvētām parlamentā, un vēl visādās citādās mūķības. Agrāk viņa rakstīja lugas, nebūt nebija dumja, bet, redziet, jaunā dzīve viņai deva pavisam citas pelnīšanas iespējas, jo par lugām daudz nevarēja dabūt, tās reti uzveda, jo bija tādas... divainas. Jau agrāk viņai bija tieksme uz tādu divainu “modernismu”.

Šis ir vēl viens labs piemērs tam, ko jau teicu, ka cilvēks saņem naudu par to, kas viņam patīk, bet nu tāda mūļķe viņa agrāk nebija, lai pilnā nopietnībā stāstītu par feminisma priekšrocībām!...

Ļoti būtiski ir atbalstīt vīrieti, ja pat viņš izmainītajos apstākļos nepietiekami nopelna. Piemēram, manā ģimenē vīrs ir zinātnieks. Man vienubrīd gandrīz katru rītu bija viņu burtiski jālūdzas, lai viņš nepamet zinātni. Viņš teica: “Es vairs tā nevaru, tas ir tik pazemojoši, iešu kaut vai par taksometra šoferi strādāt, es nevaru vairs turpmāk tā dzīvot!” Bet es viņam saku: “Nieki. Tu mani esi tik ilgi uzturējis. Tagad es tevi kādu britiņu uzturēšu. Kāda starpība?!” Bet ļoti svarīgi ir nepiespiest viņu nodarboties ar komerciju, ja viņam nav uz to noslieces. Jo vīrietis no tā salūst, ja tā var teikt, viņa psihe tiek traumēta. Viņš nodzēras. Daudzi vīrieši negrib dzīvot, sāk neieredzēt savu sievu, bērnus, visu apkārti, pasauli kā tādu. Tas tādēļ, ka viņi tika nostādīti apstākļos, kas viņiem nav

ties no tās dzīves un nodarbošanās, kuru viņi uzskata par svarīgu. Šie otrie – vai viņi ir pārāk aizspriedumaini, vecmodīgi, nespējīgi uz kaut ko jaunu, vai arī viņi ar visiem spēkiem mēģina saglabāt kaut ko ļoti svarīgu, kas gadsimtiem tika krāts mūsu kultūrā?

Irīna Medvedeva: Jā, tieši tā. Es domāju, ka tie ir cilvēki ar īpaši izteiktu ģenētisko atmiņu. Tradicionālas dabas cilvēki. Bet tradicionāla daba nenozīmē, ka cilvēks ir atpalcis. Ja reformas būtu veiktas pareizajā virzienā, tad reformām vajadzēja attīstīt tradīcijas. Tā ir patiesā reformēšana, kas ir neizbēgama, jo laiki mainās, viss mainās, dzīve attīstās.

Tradīcijai, veicot pareizas reformas, ir jāattīstās, nevis jātop salauztai. Tāpēc patiesībā tie ir cilvēki ar vairāk izteiktiem kultūras stereotipiem. Tie ir ļoti cienījami cilvēki. Ar to es negribu teikt, ka tie, kuri ir spējusi atrast vietu sev izmainītajos apstākļos, nav cienījami – jo īpaši, ja viņi ir spējusi saglabāt savus ideālus. Godīgi sakot, es pati esmu pat ļoti labi piemērojusies jaunajiem apstākļiem – gribas cerēt, ka esmu pietiekami cienījama. Lai gan manā gadījumā tas nav diez ko iepriecinoši, jo es spēju atrast sev vietu tikai tādēļ, ka ļoti daudziem cilvēkiem ir salauzta psihe, arī bērniem, bet es esmu bērnu kliniskais psihologs.

Jā, man ir daudz pacientu, es varu ar godīgu darbu nopelnīt sev iztiku, lai man nevajadzētu domāt par to, cik gramus siera es varu atļauties iegādāties. Es varu atļauties palīdzēt radiniekam, nopirkt viesībām torti un reizi gadā pieticīgi atpūsties. Šādā līmenī es varu nopelnīt.

Ja reformas būtu veiktas pareizajā virzienā, tad reformām vajadzēja attīstīt tradīcijas. Tā ir patiesā reformēšana, kas ir neizbēgama, jo laiki mainās, viss mainās, dzīve attīstās.”

Bet tas ir tikai tādēļ, ka kliniskā psihologa profesija jaunajos apstākļos ir ļoti pieprasīta, bet, no visas sabiedrības viedokļa raugoties, tā ir ļoti slikta pazīme.

Jautājums: *Kā cilvēks šajā dzīvē var pasargāt sevi, savu psihi, ja, kaut vai tikai braucot uz darbu, tu redzi visus reklāmas plakātus, dzirdi primitīvo mūziku, tu saproti, ka uzņem to visu sevi? Kā lai ar to visu tiek galā, kā lai to pārstrādā? Bet, kad pado-mā par bērniem, tad paliek īpaši baisi. Kā pasargāt gan sevi, gan savus bērnus šajos drausmīgajos apstākļos, lai dvēselei netiktu nodarīts kaitējums?*

Irīna Medvedeva: Es vispirms atbildēšu par bērniem, jo bērnus ir visvairāk žēl – viņi ir visne-aizsargātākie, viņiem vēl nav pilnībā noformējusies psihe un ir trausla dvēsele. Pats galvenais ir attīstīt bērnos personības augstākos līmeņus. Tad jūs dodat bērnam, kā mēdz teikt psihologi, daudzlīmeņu aizsardzību. Zemākie psihe līmeņi atbild jeb, precīzāk sakot, reaģē uz sliktu vai labu dzīves līmeni.

IR JĀATTĪSTA PSIHES AUGŠĒJIE LĪMEŅI!

Irīna Medvedeva: Iedomāsimies bērnu, kuram ir bagāts tēvs, un šis tēvs attīsta tikai bērna zemākos psihe līmeņus – labi apģērbj, garšīgi baro, regulāri brauc ar viņu uz labām vietām atpūsties, pērk vismodernākās rotaļlietas utt. Bet rītdien tētis var kļūt par nabagu. Ja tā notiek, tad bērnam dzīve ir izpostīta, jo visu viņa dzīvi veidoja prieki, kurus var dot tikai bagāts tētis. Ja bagātā tēva vairs nav, bērnam dzīves arī vairs nav, jo viņa psihe augšējos līmeņus neviens neattīstīja, neviens tos neapgaismoja ar poēzijas, mūzikas, pasaules skaistuma gaismu. Protams, vissvarīgāk ir attīstīt visaugstāko psihe līmeni, ja vispār to var nosaukt par psihe līmeni. Ir jācenšas atvest bērnu pie Dieva, jo bez Dieva dzīve vispār ir drausmīga, bet šodienas apstākļos pat neiespējama!

Un tā pamazām esam nonākuši līdz pieaugušajiem. Jūs prasāt, kā lai dzīvo šajos apstākļos? Par bērnu es atbildēju, ka ir jāattīsta

cilvēku ir nolīcis, tur viņam ir visiem spēkiem jācinās pret ļaunumu! Kāds svētais teica: “Dzīve nevar būt paradīze, bet tas nenozīmē, ka tai ir jāpārvēršas par elli.”

Kad bērni redz visas šīs preteklības televīzijā, bērnu žurnālos, Rietumu multiplikācijas filmās, kad viņš redz visādus drausmīgus tēlus, tad, godīgi sakot, tā ir dzīve elles klātbūtnē. Šodien pat moderni ir lasīt par sātānistiem, stāstīt par viņiem visādus šausmu stāstīņus. Manuprāt, ne jau klasiskas sātānisma formas ir bīstamas, kad viņi riko kaut kādas orgijas, raganas pulcējas uz sabatu, kaut kādi jukušie ritualizēti dzer kapsētā kaķu asinis utt. Tas, protams, ir drausmīgi, bet tas skar tikai mazu, psihiski slimu un apsēstu cilvēku grupu.

Šodien daudzkārt bīstamākas ir tās sātānisma formas, kuras kā tādas netiek atpazītas. Kad, piemēram, mazi bērni, konkrētāk, mazi zēni jeb nākamie vīrieši redz uz reklāmas plakātiem puskaillas sievietes ar dēmonisku sejas izteiksmi, kas sejai nemaz nelīdzinās, tad tas arī ir

šīs sadzīviskais sātānisms, kurš ir daudzkārt bīstamāks. Gaisā ir jūtama sēra smaka. Lūk, ar to ir jācinās. Tam ir jāpretojas, un tam var pretoties jebkurš normāls, labas gribas cilvēks.

Protams, ir jālūdz Dievs, jo tikai ar Dieva palīdzību visu var pārvarēt, bet ir arī pašam jārikojas! Es gribu atgādināt svētā Akvīnas Toma vārdus: **“Lūgšanai ir jābūt tādai, it kā pilnīgi viss būtu atkarīgs no Dieva, bet jārikojas ir tā, it kā pilnīgi viss būtu atkarīgs no tevis.”** Manuprāt, šis ir ļoti noderīgs padoms. Un vēl noderīgi ir atcerēties krievu sakāmvārdus: “Dari, kā ir jābūt, bet sanāks, kā Dievs dos.” Lūk, ļoti būtiski ir darīt tā, kā ir jābūt.

Turpinājums būs...

Tulkojums: <http://politologija2.wordpress.com>

* Marija Arbatova – slavena krievu rakstniece, dramaturģe, TV raidījumu vadītāja, feminisma kustības aktiviste.

Latvijas Ordeņu brālība (LOB) ir nosūtījusi atklātu vēstuli valsts atbildīgajām institūcijām, prasot pārtraukt uzturēšanās atļauju pārdošanu ārzemniekiem: **“Latvijas Ordeņu brālība lūdz apturēt pazemojošo uzturēšanās atļauju tirdzniecību un aicina valdību nodrošināt mūsu latviešu tautai drošu nākotni.”**

Atklātās vēstules kopiju ar lūgumu publicēt saņēma arī laikraksta “DDD” redakcija. Dokumentā ir uzsvērts, ka LOB ir viena no lielākajām nevalstiskajām organizācijām valstī, visi tās biedri ir saņēmuši valsts apbalvojumus, bet šodien ir satraukti, redzot, kā tautas pastāvēšana un tās kultūras liktenis tiek pakļauts vien materiāliem apsvērumiem.

LOB priekšsēdētājs Juris Griķis raksta, ka “latviešu tauta joprojām piedzīvo vienu no smagākajiem periodiem savā vēsturē, kad iekšējais tirgus bīstami sarucis, lielai tautas daļai trūkst pienācīga darba, trūkst iztikas, laudis masveidā pamet valsti, ciemi un pilsētas kļūst aizvien tukšāki, kas nenovēršami apdraud arī mūsu kultūru un latvisko identitāti.”

“Šajā situācijā kā papildus drauds ir kļuvis **pastāvīgās uzturēšanās atļauju piešķiršana par nekustamo īpašumu iegādi.** Kā zināms, šī tirdzniecība jau ir sasniegusi bīstamus apmērus, un mūsu valstī šādā ceļā ieplūst mums pilnīgi svešas kultūras un reliģijas ļaudis.”

“Arī citas Eiropas tautas ir satrauktas par liberālo aprindu uzspiesto plašo svešu kultūru ienākšanu viņu valstīs, kas jau ir izraisījis plašus nemierus un smagas problēmas daudzās zemēs.”

KATALONIJAS CĪŅA PAR NEATKARĪBU

Turpinājums no 4. lpp.

Aleksandrs Kiršteins: Ikvienam, kuram ir pagaidu uzturēšanās atļauja, pēc pieciem gadiem ir tiesības iegūt Latvijas pilsonību. Ja pat pieņemam, ka desmit gadu laikā septiņdesmit procenti no iebrau-

niešiem, kuri ir strādīgi un uzcītīgi. Cilvēki atkal aizmirst, ka visās valstīs notikumu attīstības modelis ir vienāds: sākumā izveidojas restorāni, kurā strādā tikai ķīnieši, tad ienāk ķīniešu mafija jeb Triada, kura

Ja kāds aizgūtnēm stāsta, cik daudz cietusi viņu nācija, kādas kompensācijas viņiem pienākas, tad latviešu tauta ir cietusi nesalīdzināmi vairāk."

cējiem iegūs pilsonību, tie būs 140 tūkstoši Maskavai lojāli balsstiesīgie. Principā, demokrātiskā veidā – nobalsojot, pēc desmit gadiem Latgali varētu pievienot Krievijai.

Un kas ir desmit miljardi? Latvijai tā varbūt ir liela nauda, bet Krievijas mērogā tā ir puse no viena miljardiera īpašuma vērtības. Tātad viens cilvēks, iztērējot pusi no sava kapitāla, var pievienot Latgali Krievijai. Kādēļ Krievijai ražot tankus un iznīcinātājus, ja tāpat, ar mazākiem ieguldījumiem, likumīgā veidā var iegūt Latviju, izvairoties no jebkādiem starptautiskajiem skandāliem?

Mūsu valdība pievērs uzmanību Žirinovska neregulāriem draudiem okupēt Latviju, bet atver durvis, ļaujot mūsu teritorijā legāli ienākt simtu tūkstošiem cilvēku, kuru mentalitāte un kultūras tradīcijas ir svešas latviešu tautai.

Otra galējība – tirgot uzturēšanās atļaujas ķi-

dibina celtniecības un nekustamo īpašumu firmas. Nepagūsim attapties, kad pēc desmit gadiem šeit jau ir simts tūkstoši ķīniešu, kas varbūt nav tik bīstami Vācijai, kurā ir astoņdesmit miljoni vāciešu, bet Latvijai ar 1,3 miljoniem latviešu tas būs nāvējoši.

Ir nekavējoties jāpārtrauc uzturēšanās atļauju tirdzniecība, vai arī Saeimā esošajai Nacionālajai apvienībai ir jābalso pret 2014. gada budžetu un jāizstājas no valdības.

Intervēja Liene Apine

¹ Katalāņu valoda ir romāņu saimes valoda. Katalāņu valoda ir valsts valoda Andorā, kā arī oficiālā valoda Spānijas autonomās apgabalos – Katalonijā, Valensijā un Baleāru salās. Tā ir izplatīta arī dažos citos Spānijas reģionos (Aragonā un Mursijā), kā arī Francijas dienvidu reģionā Rusijonā un Alegēro pilsētā Sardinijā.

Bet atvaino, LATVIETI...

Aldis

Palasiju jūsu mājas lapu (www.fronte.lv), bija interesanti, vismaz nav standarta raksti kā citos portālos.

Manuprāt, vairums latviešu ir ļenganas dabas, neprot cīnīties, bet prot tikai kurnēt, cits citu no-

nībā, skolas laikā, sadzīvē! Redzēju, kā īstenie "Jāni Bērziņi" un citi "latvieši" ar latviskiem vārdiem un uzvārdiem nepalīdz otram tautietim, ir bez pašcieņas. Un tas, ka pienāk viens krievs, bet pieci latvieši, "biksēs stumdami", mokas

Dzīve pierāda, ka mīl stipros, "inteligentie latvieši" dabū pa kaklu un pirmie runā krieviski. Nedaudz komiski, bet fakts."

riet. Meklējot iemeslus, nedrīkstam aizmirst par gadsimtiem ilgo okupāciju – viss sākās pirms simtiem gadu. Protams, punktu uz "i" salika genocīdi un abi pasaules kari.

Interesanti, mani vecvecāki iecelja no Krievijas – sauksim tos par "okupantiem". Tēvs man ir krievs, mamma – latviete, bet es uzaugu latviskā vidē, mācījies vēsturi, valodu, un visinteresantākais, ka īsti krieviski nemaz nemāku runāt.

Bet, ko es novēroju bēr-

runāt krieviski, parāda, ka ne principi, ne pašcieņas nav šādiem "latviešiem". Diemžēl tieši tādiem ir ceļš uz Saeimu bruģēts... Interesanti, ka tagad tiek skandēts, ka bučot dibenu Austrumiem ir slikti, bet bučot dibenu Rietumiem un "stratēģiskajiem partneriem" esot labāk... bet atvaino, Latvieti, tu tik un tā bučot dibenu! Tādai tautai nebūs nākotnes, un tas, protams, ir sāpīgi.

Esmu cilvēks ar saviem principiem, pašcieņu, un man ir nācies ieskaidrot

arī ar dūrēm kādam okupantam, kas ir cieņa un kura valoda beigu beigās ir "suņu valoda"! Necieni sevi – kurš tevi cienīs? Bet latvieši neciena sevi, un tā ir problēma. Latvieši ir bailīgi, bet vienoti ir tikai dziesmas dziedot Mežaparkā un zogot. Tragikomiski! Sevi vienmēr esmu uzskatījis par latvieti, tomēr pateikšu godīgi, man ir kauns. Kauns par valsti, glēvajiem iedzīvotājiem, kuri noskatās, kā viss tiek izzagts, izpostīts!

Latviešu mentalitātē ir kaut kāds verdziskums, un par to esmu sašutis. Tas, ka "inteligentais latvietis" miera labad palien malīnā, kamēr okupants uzspļauj viņam un skrien ar Krievijas karogu (!) pa Rīgas ielām, nav risinājums! Tas ir nepareizi. Tādus "inteligentos latviešus" nekad necienīs.

Tāpēc tur, kur es biju, daudz bija "okupanti", bet viņi gan latviski runāja (kā nu kuram padevās), gan cienīt prata, jo – ja tu esi lupata, tad pret tevi tā arī izturēsies. Te nav runas par "nolaišanos līdz viņu līmenim", bet par to, vai tu esi bailīgs vergs, vai arī esi cīnītājs. Dzīve pierāda, ka mīl stipros, "inteligentie latvieši" dabū pa kaklu un pirmie runā krieviski. Nedaudz komiski, bet fakts.

Es, protams, nevienu neaicinu uz fizisku izrēķināšanos ar kādu sabiedrības daļu, bet aicinu latviešus cienīt sevi, turēties kopā un atkratīties no vergu vāžam, vergu mentalitātes, domāšanas, būt skarbākiem! Mani šad tad sauc par ambiciozu, citi par radikālu, bet man liekas, ka

šie cilvēki, kas tā saka, ir vergi, un viņi audzina savus bērnus arī kā vergus. Arī politika ir tāda – laiza zoles katram, kam žvadz kapeikas kabatā... Sekas jūt visi, bet protestu nav, visi gaida, kas būs, un arī netic, ka spēs kaut ko mainīt. Bēdīgas sekas būs, un kā vēl – būs vai nu jāpaceļ ieroči, vai arī pašiem būs jāaizbrauc, ko izdarījuši teju 300 000 ekonomisko bēgļu.

Latvijā valda Skandināvu bankas un Krievijas biznesmeņi, bet cilvēki smaida "kungiem" triķnēs par sagādātajiem "brīvības labumiem", par to, ka esam "brīvi" tik tālu kā līdz Mēnesim...

Tie, kuri apgalvo, ka maza tauta nespēj būt saliedēta, lai paskatās uz čehiem. Staļins salika vaļņos un izsūtīja, bet viņi atgriezās, nepadevās un cīnās. Tieši rakstura stingrība ir tā, kas pietrūkst latviešiem. **Ja katrs sevi cenošs latvietis apturētu automašīnu vai izkāptu no tramvaja, redzot, ka kāds skrien ar Krievijas karogu pa ielu, un "pabungotu" pa "okupanta" tukšo galvīti, tad, ticīet man, nākamreiz tāds skrējējs ļoti padomās, vai tā ir laba doma – ņemt svešu karogu rokās.** Piemēram, Lietuvā taču tā nedara. Varbūt tāpēc, ka Lietuva ir bijusi neatkarīga? Arī īgaunī kaut kā ir pamanījušies sevi vairāk cienīt un cīnās pret Sarkano Miglu. Latvijas ceļš ir uz nekuriem.

Sena kara gudrība teic, ka pretinieks darīs to, ko tu viņam atļausi darīt!

Tavs gods un Tēvu zeme...

Mirdza Z.

Gulbenes novadā

Mīlie tautieši! Ir aizritējuši jau 70 gadi, kopš mēs, latviešu tauta, kā nožēlojami tārpī lienam "uz vēdera pa dubļiem"... 70 gadi – tas ir gandrīz vidējs cilvēka mūžs. Vai nav par daudz?!...

Atmiņā ir iekodēti 50 okupācijas gadi ar visām izrietošajām sekām. Totāla zemnieku aplaupīšana, visas mantības "valstiska prihvatizācija"... Bet kas ir noticis pēdējo 20 gadu laikā? Nevis jauncelsmes, bet tautas nīcināšanas darbs!

Kolhozu likvidācijas periodā "manīgi ļautiņi" atkal pacentās sagrābt cilvēku sarūpētās vērtības sev – "prihvatizēt". Ļoti asi! Tie paši okupantu roklaižas bija un vēl joprojām ir vadošos amatos. Okupācija turpinās, viņi ir sarūpējuši sev baronu algas – pārējiem graus... Jāatceras, ka mums nav darišanas ar normāliem cilvēkiem, bet gan ar radībām, kas ir apveltīti ar istu aziātisku viltību.

Šo ļautiņu tumšo mērķi ir acimredzami. Nost ar Latvijas vēstures mācīšanu skolās (kas pēc ilgajiem okupācijas gadiem bija nepieciešams)! Ātri (un lēti) izdāļāt mūsu zemi, mežus utt., arī Abreni! Veikli okupantu militāristu ģimenēm sagādāt visus iespējamus labumus Latvijā! Turpinot tālāk, pārņem šermuļi.

Kas gan miera laika apstākļos šeit, Latvijā, ir darāms svešzemes tautiešiem, kuri sabraukuši vardarbības un starptautiska nozieguma rezultātā?! Kādēļ viņi vēl joprojām brādā mūsu zemi, ja viņus gaida pašu plašā dzimtene – Pu-

tins, šķiet, neiebilst pret atgriešanos.

Valsts varu pārņēmušās "gudrās galvas" par latviešu tautas un Latvijas valsts nožēlojamo stāvokli nespēj (varbūt negrib?) aizdomāties. Tā nerīkojas latviski domājošs cilvēks. Nevienā zemē nav iespējams atrast procentuāli tik mežonīgi daudz svešvalodīgo. Vai tas ir tiesiski un likumīgi?!

Mūsu tēvi šo zemi pirka par asins cenu. Neaizmirsīsim, ka ar "vatē iesaiņotu" laipnību mēs nekādas panākumus nesasniedzim. Latviešiem ir sakāmā vārds: "Kādu redzi cilvēciņu, tādu vedi valodiņu!" Acimredzot šādi ļaudis ir spējīgi

reaģēt vienīgi ar "dūri vai asu tēraudu zem zoda". Mūsu senči tieši tā izglāba Latviju un atstāja to mums.

Saviem cīņu biedriem mūsu tēvi pat atpūtas brīdī piekodināja:

*Liec zobenu zem galvas
Un dziļi neiemiedz,
Tavs gods un Tēvu zeme
Tev cieši dusēt līdz!*

Sava zeme viņiem bija gods un pienākums, kas tika pildīts pēc labākās apziņas.

Tagad drīz jau var nebūt ne zemes, par godu jau nu labāk vispār nerunāsim...

Padomāsim nopietni par to, mīlie tautieši!

Sargi, Dievs, Latviju!

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam "DDD"**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTA.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTA.LV**

Iespiests: *SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2*